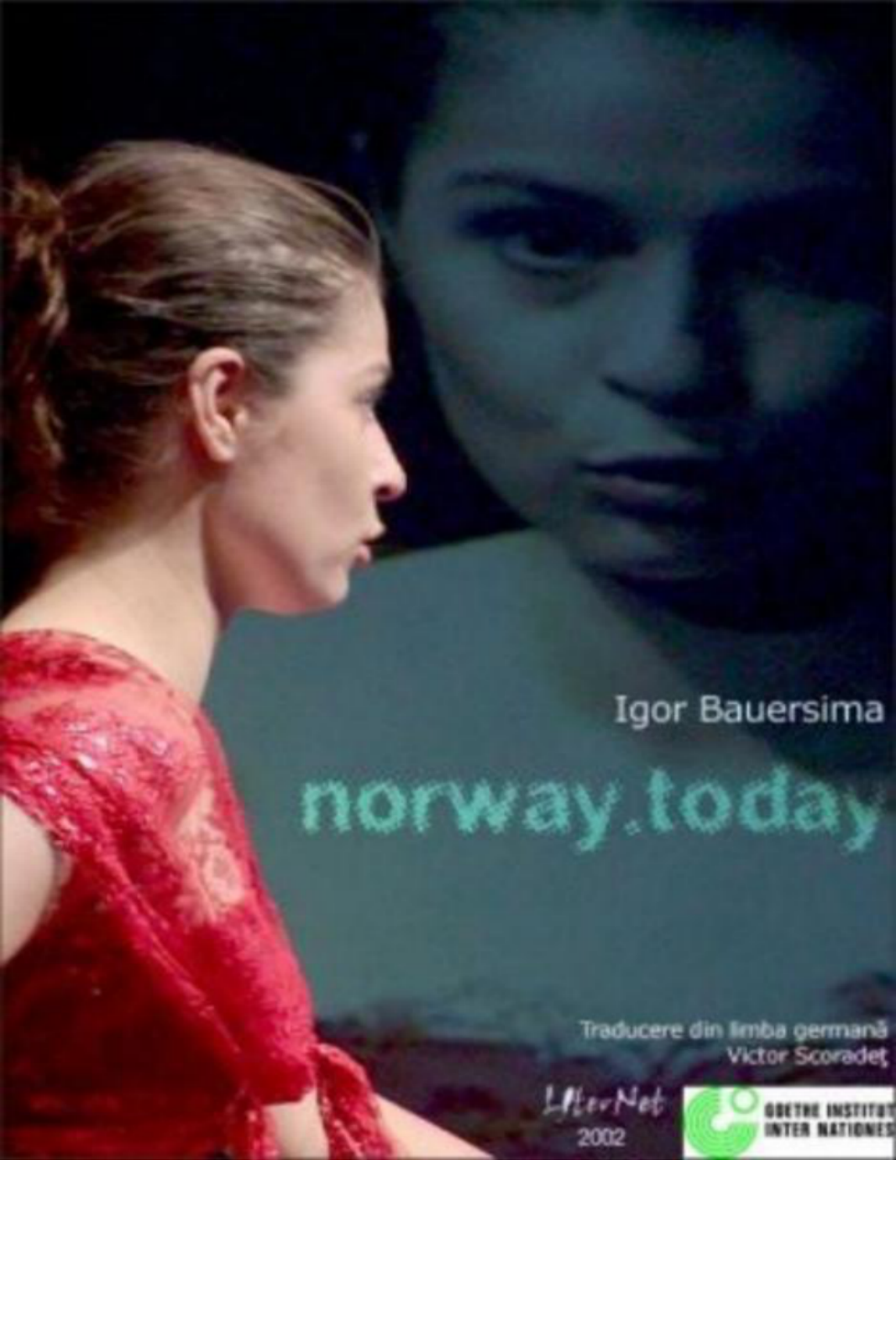

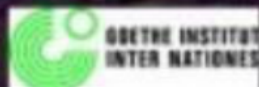

Igor Bauersima

norway.today

Traducere din limba germană
Victor Scoradeț

LiterNet
2002

norway.today

Igor Bauersima

Traducere din limba germană: Victor Scoradeț

Editura LiterNet, 2002

Redactori:

Corina Ungureanu c.ungureanu@liternet.ro

R. ăzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Editor format .lit MS Reader: Gusztav Demeter

gdemeter@liternet.ro

Coperta și ilustrații: © 2002 Editura LiterNet (prelucrări de Iulia Cojocariu după fotografii de George Dăscălescu din spectacolul Teatrului Odeon din București, montare în regia Andreei Vălean, cu Paula Simion și Gabriel Pintilei [coperta, poza nr 9, 10]; fotografii din spectacolul teatrului Stadttheater Bern, montare în regia lui Cyril Tissot, cu Silvia-Maria Jung și André Benndorff [1,6,7,8,13]; fotografii de Marion Bühle din spectacolul teatrului Schauspiel Nurnberg, montare în regia lui Malte Kreutzfeldt, cu Marco Steeger și Anna-Maria Kuricov [3,4,5,15]; fotografii de David Baltzer/ZENIT din spectacolul teatrului GRIPS Theater Berlin, montare în regia Franziskei Steiof, cu Angret Holicki și Mathias Schlung [11,12]; fotografie de Gudrun Bublitz din spectacolul teatrului Theater im Zentrum Stuttgart, montare în regia lui Michael Huersch, cu Alexander Hegener și Elif Veysoğlu[2]; fotografie de Gerd Keydell din spectacolul teatrului Theater der Stadt Aalen, montare în regia Ankei Gregersen, cu Yves Grimmier și Christa Pasch[14])

Text © 2002 S. Fischer Verlag GmbH, Hederichstr. 114, 60596 Frankfurt a.M.; persoana de contact: Ulrike Betz (ulrike.betz@s-fischer.de)

Toate drepturile rezervate autorului.

Traducere din limba germană: Victor Scoradeț.

© 2002 Editura LiterNet și Institutul Goethe pentru versiunea .lit MS Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu se face nici o modificare a acesteia, și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet și a Institutului Goethe este interzisă.

ISBN 973-8475-00-7

Editura LiterNet

<http://www.LiterNet.ro>

office@liternet.ro

Cuvînt înainte

de Victor Scoradeț

Igor Bauersima a împlinit 38 de ani, e arhitect (are un birou de arhitectură în Zürich), muzician (cântă la saxofon iar cd-ul *helluvatime* al formației sale *Recrash W* a fost distribuit în toată lumea), a regizat o serie de filme experimentale, a montat vreo zece spectacole, a scris câteva piese de teatru. Fiu al unui emigrant ceh în Elveția și al unei rusoaice (aceștia au părăsit Praga în 1968, chiar în noaptea în care tancurile sovietice invadau Cehoslovacia), vorbește ceha și rusa, dar și franceza, engleza și germana. De scris, scrie în germană, dar cea de-a doua piesă, *Tourist Saga* (1992), a scris-o mai întâi în engleză și și-a tradus-o în germană în vederea montării care a fost apoi invitată la un festival important. Deasupra biroului din locuința lui pariziană, are o fotografie cu Ionescu, Eliade, Cioran. La Zurich, are o mică trupă cu care montează o dată pe an un text scris anume pentru membrii ei.

Figură bine cunoscută mai cu seamă pe scena *off* și *off-off*, Igor Bauersima a atras asupra sa și atenția Annei Badora, directoarea lui Dusseldorfer Schauspielhaus. La începutul anului 2000, aceasta i-a comandat o piesă. Iar Bauersima și-a găsit până la urmă materialul în *Der Spiegel*, într-un articol ce relata sinuciderea a doi tineri – o austriacă și un norvegian. După ce au încheiat mai întâi, prin internet, un pact în acest sens, ei s-au aruncat de pe stânca numită Scaunul predicatorului, de la o înălțime de 610 metri. După ce a explorat, la rândul lui, site-urile “de specialitate”, Bauersima s-a îngrozit și a scris *norway.today*. În iunie 2001, piesa, montată de autor, s-a bucurat de un succes deosebit la același festival de la M ü lheim. În stagiunea care a urmat, “*norway.today*” a devenit una dintre cele mai jucate piese din Europa.

Textul cucerește prin precizia și naturalețea cu care e portretizată această generație Internet. O generație care, spre deosebire de cele ce au precedat-o, nu are nici motive serioase de conflict cu generația părinților, nici probleme materiale majore, nici războaie împotriva cărora să protesteze. Societatea e, și ea, mai permisivă ca oricând. Și totuși, Julie și August vor să se sinucidă. De ce?

Julie spune că a avut tot, a trăit tot ce se putea trăi. (În realitate, sau pe internetul care ține loc de imaginație? Răspunsul la această întrebare nu pare să aibă vreo importanță.) Și știe, deci, că nu merită. **August**, filosof prin vocație, înțelege că ceea ce le repugnă la viață e falsul. Totul e *fake*, făcătură. Și poate că primul lucru adevărat pe care-l trăiesc e aurora boreală. Pe care se grăbesc s-o filmeze. Numai că, pe film, e meschină: “Trebuie s-o fi trăit cu adevărat”. Dar într-o lume care trăiește la fel de fals cum se comportă și Julie și August, atunci când se filmează, adevărată-i doar făcătura. Prin urmare, ei nu au ce căuta într-o astfel de lume. Numai că, în ceea ce urma să fie ultima lor noapte pe pământ, între ei începe să se contureze, parcă, ceva adevărat. Oare se vor întoarce în lume, să verifice dacă e cu puțință să trăiască un adevăr numai al lor, rămânând totodată ei înșiși?

Personaje :

JULIE.

AUGUST.

*Wouldn't it be nice if we were older
Then we wouldn't have to wait so long
And wouldn't it be nice to live together
In the kind of world where we belong
You know it's gonna make it that much better
When we can say goodnight and stay together
Wouldn't it be nice if we could wake up
In the morning when the day is new
And after having spent the day together
Hold each other close the whole night through
Happy times together we've been spending
I wish that every kiss was neverending
Wouldn't it be nice
Maybe if we think and wish and pray
it might come true
Baby then there wouldn't be a single thing we couldn't do
We could be married
And then we'd be happy
Wouldn't it be nice
You know it seems the more we talk about it
It only makes it worse to live without it
But let's talk about it
Wouldn't it be nice
Good night my baby*

(Wouldn't It Be Nice, Brian Wilson/Tony Asher)

(Aerul sună puțin a “see you in another world” de NURSE WITH WOUND și a liniște. Foșnet alb. Intră Julie. Poartă un tricou cu inscripția julie@home.shirt).

JULIE.

Salut, eu sunt Julie. Acestea sunt primele cuvinte pe care le rostesc în locul acesta. Dacă ceea ce vă comunic eu acum sună eventual nepotrivit, îmi cer scuze. Fiindcă anunțul meu le este destinat numai oamenilor care vor să se sinucidă. De aceea îi rog pe aceia, care nu au intenția de a se despărți de viață, să nu-mi acorde nici o atenție și eventual să părăsească un timp acest chat-room.

JULIE.

În curând, și asta nu e o decizie bruscă, eu am să mă sinucid. M-am gândit mult la asta. Hotărârea mea e luată. Chiar dacă pentru unii lucrul acesta s-ar putea să sune ciudat, aș vrea să o fac împreună cu cineva. De unde și această întrebare a mea: Ar vrea cineva să mă însoțească în moarte? Nu trebuie să spuneți nimic acum. Înțeleg foarte bine dacă nimeni nu vrea să recunoască aici, public, că i s-a luat de tot și de toate. Probabil că acum stați alături de partenerul dumneavoastră, cel cu care tocmai petreceți această etapă a vieții, iar acela crede că e OK să mai prăduiască un timp resursele planetei și să aștepte până când cancerul sau vreo altă maladie are să-l măture de pe suprafața pământului. Dar eu nu am venit aici să vă stric cheful. Smile. Ce vreau eu să spun e că în mod normal mai sunt încă multe legături între unul care vrea s-o șteargă și ceilalți. Nu există mulți oameni care înțeleg actul suprem al executării sentinței la viață, deci, care să priceapă ce înseamnă “a-ți pune capăt zilelor” pentru demnitatea unui om. În mod normal, omul vrea să trăiască până când bagă de seamă că toți ceilalți s-au dus și el e singur de tot, cum de altfel a și fost mereu. Vreau să spun, unul dintre noi, cei de-aici, le va supraviețui tuturor celorlalți. Și asta e mai mult ca sigur. Dar nu vreau să semăn discordie aici, chiar dimpotrivă. Fiindcă cel care mai ia încă totul în serios, acela este regula. Vreau să spun că cei mai mulți sunt prinși în cine știe ce construcții mentale întemeietoare de sens, vitale. Legături afective, sentimente de responsabilitate, nu-i așa? Obsesia succesului, instinctul înmulțirii, beția plăcerii și alte necesități

reacționare. E-n regulă. Voi însă vă aflați cu toții aici fiindcă vreți să ieșiți din viață, mai devreme sau mai târziu. Așa că, dacă nu cumva m-ați tras în piept, atunci suntem între noi. Da. Da. Deci.

JULIE.

Da. Deci, cum spuneam, toate răspunsurile serioase sunt binevenite. Bineînțeles că puteți să-mi trimiteți și un e-mail și mai departe aranjăm noi. Smile.

JULIE.

Fiindcă, oameni buni, poate că ați observat deja, eu nu am ce căuta printre oameni, nici măcar printre cei sătui de viață. Este un adevăr trist, dar un adevăr. Dacă nu mă simt în largul meu în societate, atunci asta nu se întâmplă din cauza celorlalți, ci mai ales din cauză că eu însămi nu mă arăt așa cum mi-aș dori-o. Obligația de a juca un rol și o aversiune interioară împotriva acestui lucru fac ca orice societate să-mi fie o povară și bucuroasă pot să fiu numai în propria mea societate, fiindcă atunci pot să fiu chiar adevărată. Lucrul acesta nu ai voie să-l faci între oameni și nimeni nu este așa.

(Intră August. El poartă un tricou cu inscripția august@home.shirt).

AUGUST.

Atunci, dacă nimeni nu vrea să spună nimic acum, atunci poate că am să spun eu ceva. Fiindcă... Deci pe mine mă cheamă August și... Vă rog să nu mă întrebați de ce. Nu știu. Nu am nimic de-a face cu asta.

AUGUST.

...De fapt, niciodată n-am putut să-mi imaginez că aş putea avea ceva în comun cu viața. La modul foarte general. Nu știu dacă și alții pătesc așa. Cele mai multe lucruri care reușesc în viață sunt atât de ciudate, atât de ciudate... nu vreau să spun haioase, vreau să spun doar ciudate. Sigur că sunt și momente ca lumea. Când sunt numai eu, de exemplu, și alerg așa de unul

singur, și-mi aud respirația și pașii și sângele îmi bubuie destul de tare-n urechi. Dar nici eu nu alerg tot timpul. Nici nu țin, din păcate, să alerg într-una. Scopul e: aproape să nu fii aici. Deci să nu fii nicăieri. Să fii peste tot absent. Asta înseamnă să fii în viață. Așa, fără prezența mea, ar mai fi suportabil, o vreme. Și când te gândești că se spune a fi în viață. Dar eu pot să pun pariu pe orice că, atunci când unul e, așa, “în viață, din plin”, atunci e vorba de cine știe ce făcătură căcăcioasă.

AUGUST.

Dar chestia e că totul stă-n loc. Și eu stau în loc și nu se aude nicăieri nici un sunet.

AUGUST.

Doar așa o gălăgie incertă. Cum spuneam, nu știu dacă și celorlalți le merge la fel. Habar n-am. Poate sunt eu bolnav. Da’ nici chestia asta nu suport s-o aud, “Băiete, ești bolnav”. Vreau să spun, când vine la tine așa o apariție de-asta ciudată de tot, cu-n zâmbet d-ăla nașpa de tot și îți zice “Mai întâi trebuie să vă faceți bine, și pe urmă o să vedeți...”, atunci mi se suie sângele la cap. Cine sunt oamenii ăștia superciudați, care pot să-ți zică “Ceea ce crezi tu că e, nu e. E doar ceea ce gândim noi că e”. Știți voi ce vreau să spun. Vreau să spun că pot și singur să-mi dau seama că ceea ce gândesc eu nu e. Dar pe ce chestie vrea careva să știe că ceea ce gândește el chiar există. Oricum totul e o minciună uriașă, aici. Totul prefăcătorie. Toți fac în așa fel de parcă ei ar fi cineva și ar fi pe fază și altcineva nu. Cum vrea atunci unul să știe ce este. Nimic nu este. Cel mai adevărat sentiment pe care pot eu să-l am e sentimentul Nimicului. De exemplu, dacă iau scaunul ăsta aici și-l ridic așa în sus, așa... atunci el face asta. Bun. El se mișcă în sus. Dar cu toate astea plutește o dată cu el și așa o incertitudine ciudată. Eu nu pot să știu, chiar s-a mișcat el în sus cu adevărat sau numai s-a făcut că se mișcă? Oare adevărat e adevărat? Dacă-l duc pe urmă în jos, atunci el coboară... poate... Ba da, coboară. Cu toate că – și aici e problema – cu toate că eu bănuiesc că el doar se face că coboară, ca să ne liniștească pe noi. Totul făcătură. Vreau să spun, asta se vede peste tot, nimicul. Deci în acest chat-room aici mai e câteodată câte unul care mai zice că nu-i așa - degeaba. Dar cei mai mulți useri bântuie tot timpul pe afară ca observeri și-și mai tocesc picioarele din când în când ca să-și mai simuleze câte o adiere de viață. Fiindcă, cei mai

mulți sunt totuși prea lași până la urmă ca să se care. Mai bine să mai reziste o repriză. Poate până la urmă se întâmplă totuși ceva adevărat. Aici nu se-ntâmplă nimic adevărat. Vreau să spun, închipuiți-vă că ne-am duce acum, împreună cu Julie. Toți. Asta ar fi poate o chestie adevărată! Ne-am tăia cu toții venele, unii la alții.

AUGUST.

Vreau să spun, și voi sunteți aici cu toții fiindcă v-ați săturat, de toate. Asta e un potențial. Asta ar fi în sfârșit un început. O chestie care ar putea să facă școală.

AUGUST.

Era și timpul să se outeze cineva aici. Că Julie vine aici și spune”Eu plec”, asta mi se pare marfă.

JULIE.

Mulțumesc.

AUGUST.

N-o spun doar așa de formă.

JULIE.

Clar.

AUGUST.

E un semn de viață.

JULIE.

OK.

JULIE.

A fost o ironie?

AUGUST.

Ce?

JULIE.

Semn de viață.

AUGUST.

Nu. Da. Nu! Vreau să spun că altfel nu s-ar întâmpla nimic aici.

JULIE.

Da. Se poate.

AUGUST.

Nici măcar nu e clar dacă e ceva aici, pe bune. În liniștea asta. Da' dacă ceva zice brusc "Eu plec acum", atunci măcar pot să-mi închipui că tocmai a fost ceva aici.

JULIE.

Users come, users go.

JULIE.

Eu mai sunt încă aici.

AUGUST.

Da.

JULIE.

Și desigur și tu.

AUGUST.

Da, da. Deci, vrei să mori?

JULIE.

Eu am să mor. Da.

AUGUST.

Asta am de gând și eu.

JULIE.

Da?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Vrei să spui, curând?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Serios?

AUGUST.

Cum?

JULIE.

Vreau să spun, de-adevăratelea?

AUGUST.

De-adevăratelea?

JULIE.

Vreau să spun, să rupi legătura.

AUGUST.

Legătura?

JULIE.

Cu viața și celelalte.

AUGUST.

Da. Clar. Cum spuneam, la mine nici nu prea există cine știe ce de rupt.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Dintr-o făcătură ca asta mi-e foarte easy să ies. Chiar în seara asta, dacă e cazul.

JULIE.

Da, dar nu numai de aici. Vreau să spun, să pleci de tot.

AUGUST.

Da, se-nțelege.

JULIE.

De tot de tot.

AUGUST.

Nu doar să ieși din sistem sau să-ți iei lumea-n cap sau așa.

JULIE.

Exact.

AUGUST.

Asta vreau.

JULIE.

Ești bolnav sau așa?

AUGUST.

Nu. Da. Nu știu. Cum spuneam...

JULIE.

Eu nu sunt bolnavă.

AUGUST.

Așa, deci. Păi da.

JULIE.

Da, ascultă, eu una eu n-am de gând să lungesc chat-show-ul ăsta la nesfârșit. Cum spuneam, mă grăbesc.

AUGUST.

Da' ia spune, cum arăți?

JULIE.

Cum, cum arăt?

AUGUST.

Spune-mi cum arăți tu.

JULIE.

Ca Natalie Wood. Ca Natalie Wood înainte să se înece.

AUGUST.

Cine-i Natalie Wood?

JULIE.

O actriță. S-a înecat.

AUGUST.

Așa deci.

AUGUST.

Describe-mi puțin cum arăta ea.

JULIE.

Păr închis la culoare.

AUGUST.

Îmi place.

JULIE.

Nouăzeci la sută din omenire are părul închis la culoare.

AUGUST.

Da? Da. Îmi place.

JULIE.

Wood înainte să se înece, asta-i o stare psihică. Era în “Rebel fără cauză”. În afară de asta, nimeni nu știe nimic, și mai ales, cum arăta aia atunci. Înainte să se înece. Iar dacă există totuși careva să știe, atunci ăla i-a ajutat s-o facă și eu pot să afirm aici tot ce vreau. Natalie Wood e un afurisit de star și moartea ei o enigmă.

AUGUST.

Eu sunt sigur că tipa arăta bine înainte să se înece. Îmi închipui că tipa a avut o viață de rahat, așa, ca actriță. Totul tot timpul o făcătură totală. Pereți falși, podea falsă, oameni falși,

nimic nu-i pe bune și tot timpul îți spune careva ce să faci. Cine suportă așa ceva. E-o situație de n-ai aer. Eu cred că atunci când tipa a înțeles că, gata, se-neacă, abia atunci a respirat și ea cu adevărat. Așa, ca actriță, vreau să spun... nu, pe bune. E ceva eliberator.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Da. Dar eu n-aș vrea neapărat să mă-nec.

JULIE.

Nu. Nu-i obligatoriu.

AUGUST.

Tu cum vrei s-o faci?

JULIE.

În doi.

AUGUST.

Dar cum?

JULIE.

Nu pot să spun aici. Numai “în caz că”. Precis că sunt pe aici niște oameni de bine, cărora nu le place nimic mai mult decât să salveze pe cineva sau ceva. Tot ce pot să spun e că e o treabă sigură de tot. One way ticket.

AUGUST.

Atunci ia-mă cu tine.

JULIE.

Câți ani ai?

AUGUST.

E totuna, nu?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Tocmai.

JULIE.

Deci, câți?

AUGUST.

Nouăsprezece.

JULIE.

Las-o baltă.

AUGUST.

De ce?

JULIE.

Nu vreau să iau cu mine începători.

AUGUST.

Nu sunt începător.

JULIE.

Te-ai mai sinucis vreodată până acum? Vreau să spun, ai mai încercat deja?

AUGUST.

Nu. Da. Sigur.

JULIE.

Și?

AUGUST.

Și n-am reușit încă.

JULIE.

Deci tot începător.

AUGUST.

Stai puțin. Și tu mai trăiești.

JULIE.

Da. Eu nici n-am mai încercat. Și nici n-am s-o-ncerc, am s-o fac. Tipii care încearcă așa un pic să o facă și pe urmă vor să-i compătimentești, așa ceva chiar că nu mă interesează.

AUGUST.

Stai puțin. Eu am făcut câteva încercări pe cinstite. Am o cicatrice pe față. Am căzut din pat imediat după naștere. M-am aruncat. A fost primul meu reflex. De când mi-aduc eu aminte, mă gândesc să mă omor. Pe bune. Am vrut să intru în viteză cu motocicleta într-un pilon de pod, de exemplu. Ca să arate a accident și să nu-și facă nimeni pe urmă probleme de conștiință.

JULIE.

Și?

AUGUST.

Și ce?

JULIE.

Cum a fost cu pilonul?

AUGUST.

Asta era teorie. Asta era o variantă. Nu știu. Nu am permis de conducere.

JULIE.

Acum e pe bune.

AUGUST.

Da. Știu. Se și aude, la tine.

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Că e pe bune, aici.

JULIE.

Pe bune?

AUGUST.

Pe bune.

AUGUST.

Alo?

JULIE.

Da. Ai o poză cu tine?

AUGUST.

O poză? Cum, o poză?

JULIE.

O poză. De uitat la ea.

AUGUST.

Da.

JULIE.

Arată-mi.

JULIE.

Ăsta ești tu?

AUGUST.

Da.

JULIE.

De-asta mi-era frică.

AUGUST.

De ce?

JULIE.

Că arăți bine.

AUGUST.

Cum?

JULIE.

Ca lumea de tot.

AUGUST.

Prostii. Ia arată-mi una de-a ta.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Pe bune?

JULIE.

Ce.

AUGUST.

Arăți foarte o. k.

JULIE.

Mulțumesc.

AUGUST.

Aș vrea să vin cu tine.

JULIE.

Stai puțin. Am o-ntrebare. Dacă răspunzi corect, am să mă mai gândesc.

AUGUST.

Acuma vorbești serios?

JULIE.

Nu te cunosc de loc. Poate ești vreun pervers din ăla.

AUGUST.

Da, smile.

JULIE.

Ești sau nu?

AUGUST.

Nu. Smile.

JULIE.

Bine, dacă vrei să participai și voi, ceilalți, la ghicitoare, puteți bineînțeles să participați. Deci, sunteți gata? Rațiunea. Ce este asta?

AUGUST.

Ce?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Da?

JULIE.

Asta e întrebarea. Nu te grăbi.

AUGUST.

Rațiunea? Ce e rațiunea? Rațiunea e o boală. Știe oricine.

JULIE.

Asta-i tot?

AUGUST.

Nu știu.

JULIE.

Mai știe careva ceva? N-aveți idee? Da? Nu. Rațiunea?

AUGUST.

Da. Nu știu. Înseamnă pentru fiecare altceva. Deci, de exemplu, mie mi se pare rațional să mă omor, și lu' altu' nu. Era filosoful ăla, el nu s-a sinucis, de exemplu, dar el a descoperit că noi avem ochi ca să nu vedem, și urechi, ca să nu auzim. Cum naiba-l cheamă? Deci, ăla zice că rațiunea se bazează pe ochii ăștia, care nu văd, și pe urechile astea, care nu aud. Și că de aia rațiunea ar fi un concept irațional. E un fel de celebritate mondială. A fost aproximativ unul dintre cei mai mari. Habar n-am... îl chema oarecum...

JULIE.

Dacă vrei, te iau cu mine.

JULIE.

Ce-i?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Da, vii cu mine? O facem împreună?

AUGUST.

Da!

JULIE.

Nu. Adică, vreau să știu pe bune.

AUGUST.

Da.

JULIE.

La asta nu m-am așteptat. Atât de repede.

JULIE.

Ai vorbit serios...

AUGUST.

Da.

JULIE.

Ai vorbit total serios. No bullshit?

AUGUST.

Sigur.

JULIE.

Serios serios.

AUGUST.

Shitfuckingserios.

JULIE.

Oare sunt fericită acum, sau așa?

AUGUST.

Nu știu.

JULIE.

Presupun că sunt chiar fericită, acum.

JULIE.

Acum trebuie să-mi promiți ceva.

AUGUST.

Ce anume?

JULIE.

Trebuie să-mi promiți că nu povestești la nimeni de asta. Despre ce-o să facem noi, n-ai voie să spui nimic. Nici părinților tăi, nici prietenilor tăi, nici prietenei tale, la nimeni. Plecăm și nu spunem la nimeni unde ne ducem. La absolut nimeni.

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Jură-te! Jură că nu spui nimic la nimeni.

AUGUST.

Sigur.

JULIE.

Spune: jur că n-am să spun nimic.

AUGUST.

Jur că n-am să spun nimic.

JULIE.

Fie să mă bălăcesc veșnic în viața asta, dacă n-am să pot să-mi țin gura.

AUGUST.

Fie să mă bălăcesc veșnic în viața asta, dacă n-am să pot să-mi țin gura.

JULIE.

Trăiască moartea.

AUGUST.

Trăiască moartea.

JULIE.

Amin.

AUGUST.

Amin.

JULIE.

Avem nevoie de-un cort.

AUGUST.

Un cort?

JULIE.

Și ceva de mâncare.

AUGUST.

De mâncare?

JULIE.

Bere.

AUGUST.

Să fac niște sandwichuri?

JULIE.

Și de haine călduroase avem nevoie. Noaptea e minus nu știu cât. Oricum, puțin de tot.

AUGUST.

Da' unde ne ducem?

JULIE.

În zăpadă.

AUGUST.

Înghetăm?

JULIE.

Track me down. Când intri pe homepage-ul meu, aștepți puțin să vezi dacă nu te-a urmărit nimeni. Pe urmă vin eu să te iau. Smile! oameni buni.

AUGUST.

Smile.

(Schimbare de decor pe "Wouldn't It Be Nice" cu BEACH BOYS.

E ziuă, ninge fără întrerupere; în spate, scena se pierde în neant. Marginea lumii.

Cu rucsacuri grele în spate, cei doi ajung pe platou. Rămân mult timp în loc și contemplă panorama difuză, albă.

În sfârșit, își așează bagajele în zăpadă. August îndrăznește și face câțiva pași în direcția prăpăstiei, alunecă, cade și se întoarce).

AUGUST.

Mamă ce alunecă.

AUGUST.

E frumos aici.

JULIE.

Crezi?

AUGUST.

Râul ăla.

JULIE.

E un fiord.

AUGUST.

E imens. De unde vine toată apa asta?

AUGUST.

Ce?

JULIE.

Ăsta e un fiord. Aia e apă de mare. Asta e marea.

AUGUST.

Chiar și așa.

AUGUST.

E ceva?

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Ce e?

JULIE.

Ce să fie?

AUGUST.

Nu zici nimic.

AUGUST.

Trebuie să fie ceva.

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Eu zic că e frumos aici, și tu nu spui nimic. Trebuie să fie

ceva.

JULIE.

Ah.

AUGUST.

Ai putea să-mi spui și mie ce e!

JULIE.

Nu - e – ni-mic.

AUGUST.

Ți-e frică sau așa?

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Știu și eu. Se poate-ntâmpla.

AUGUST.

Ăla unde duce, fiordul ăla? Duce undeva?

AUGUST.

Mi se pare frumos aici.

JULIE.

Tu nu poți să taci o dată, pur și simplu?

AUGUST.

De ce?

JULIE.

Fiindcă nu spui nimic, tot timpul.

AUGUST.

Eu zic: E frumos aici.

JULIE.

Asta nu e nimic. Asta nu e nimic.

AUGUST.

Așa.

AUGUST.

Și cât timp ai de gând să taci așa?

JULIE.

Veșnic. Veșnic am de gând să tac.

AUGUST.

Deja de pe-acum?

JULIE.

Și acum.

AUGUST.

Veșnic?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Cred că mi-e prea frig pentru asta.

AUGUST.

Pe frig nu poți să taci veșnic. Nu prea mult timp, în orice caz.

JULIE.

Tu ești de fapt un mic glumeț, nu-i așa?

AUGUST.

Cum?

JULIE.

Erai cumva clownul clasei, înainte? August comicul?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Atunci te grăbești să recuperezi acum chestia asta?

AUGUST.

Ești de-a dreptul nesuferită.

JULIE.

Te cheamă pe bune August? Cum te cheamă pe bune?

AUGUST.

August.

JULIE.

Nu e numele tău adevărat.

AUGUST.

Ba da. L-am primit. De ziua mea.

JULIE.

Ți-ai zis August în chat-room, din cauză că pe mine mă cheamă Iulie.

AUGUST.

Iulie... Nici măcar nu mi-a picat fisa. Nu, pe bune că nu. Supertâmpit. Iulie. Ești un pic cam rece pentru iulie.

JULIE.

În regulă. În orice caz nu-ți cred numele. Niciodată.

AUGUST.

Ia spune, de ce n-ai vrut tu de fapt să o faci de una singură?

AUGUST.

În taxi n-ai spus nici un cuvânt. Și nici înainte. Nu știu.

JULIE.

Eu – nu – simt – nevoia – să – vorbesc – într-una. Înțelegeți treaba asta? Sau n-o-nțelegeți?

AUGUST.

Ba da, înțeleg. Nici eu nu simt nevoia să vorbesc într-una. Numai că acum am pur și simplu chef de asta. Am senzația că e ceva. De ce nu-mi spui ce e?

JULIE.

Ce e? Stăm aici la marginea prăpăstiei. Asta este prăpastia. Iar aici suntem în dos, aici trăiesc oamenii cei mărunți și își fac gânduri. Aici e mijlocul. Aici e marginea, pe urmă nu vine multă vreme nimic, și pe urmă vine marea. Acolo sunt pești cărora le e foame. Asta e.

AUGUST.

Dacă vrei, putem să și tăcem. Nu există nimic mai plăcut decât să taci cu cineva. În afară doar de să taci singur, poate. Vreau să spun, eu m-aș fi omorât și singur, dar ceea ce ai spus tu, că nu-ți găsești locul printre oameni, că nu poți să fii tu însăși decât singură cu tine, asta mi-a plăcut. Exact așa e și cu mine.

JULIE.

Nu ai spus la nimeni că suntem aici?

AUGUST.

Nu. De ce?

JULIE.

Vreau doar să fiu sigură.

AUGUST.

Oricum nu știe nimeni unde e locul ăsta, aici. Am spus că mă duc să stau la un prieten, două zile. Pe mine or să mă caute abia poimăine. Dar precis nu aici. Și tu?

JULIE.

Pe mine nu mă caută nimeni.

AUGUST.

Știu și eu. Pot să-mi închipui foarte bine că are să te caute cineva.

JULIE.

Ce vrei să spui?

AUGUST.

Păi da. Uite-te și tu la tine. Nu-i deloc aberant. De fapt nu pot să-mi închipui absolut deloc că n-o să te caute nimeni. Sunt

mii de tipuri care caută în permanență așa ceva ca tine... Zeci de mii.

JULIE.

Chiar caută, pe bune...

AUGUST.

Nu, serios. Milioane caută așa ceva. Ceva, așa, trist, și ușor decadent.

AUGUST.

Aproape că nu pot să mă uit în jos de aici.

JULIE.

Atunci nu te uita.

AUGUST.

Întotdeauna cred că am să sar imediat în gol, într-un loc ca ăsta. Din totdeauna. Ai și tu chestia asta?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Dar așa de sus n-am mai fost niciodată.

JULIE.

600 de metri.

AUGUST.

M-am uitat în net. Viteza medie a unui om îmbrăcat în cădere liberă e între 190 și 205 km/h, deci asta înseamnă aproximativ 55 de metri pe secundă. Asta face deci... 600... deci, împreună cu faza accelerației, sunt în jur de 10 secunde timp de

cădere.

JULIE.

Cam așa ceva.

AUGUST.

Ți-ai făcut deja calculul ăsta, așa-i? Ce faci în alea zece secunde?

JULIE.

Cad.

AUGUST.

Ah.

JULIE.

Și sunt moartă.

AUGUST.

Asta-i tot?

JULIE.

Zece secunde de moarte. Da. Îmi dau pur și simplu drumul și nu mai există nimic, totul e aici, dar nu mai există nimic. Nu mai există nici măcar un singur lucru, nici măcar un singur eveniment pe lumea asta, nimic, care să mă mai privească. Te-ai descotorosit de toate, de tristețea ta, de bucuria ta, de ura ta, de dragostea ta, de caracterul tău jalnic, de răspunderea pentru deșeurile tale de hârtie. Pur și simplu de tot. Te lasă complet rece. Continentul nostru produce patruzeci de milioane de căcat pe zi și nu mai e absolut deloc problema ta. Orice gând e în plus. Orice faptă imposibilă. Totul a rămas în urma ta. Nu mai ai îndatoriri, nu mai trebuie nici măcar să respiri. Ești absolut liber să nu faci nimic. Libertatea absolută fără sfârșit. Tu ești Dumnezeu și Dumnezeu nu face nimic. Iei act de toate, timp de câteva secunde, dar nu mai există întoarcere, nu mai există pro și contra.

JULIE.

Și pe urmă te-ai dus.

AUGUST.

Și memoria ta. Ce faci cu memoria ta? Doar nu poți pur și simplu să uiți tot.

JULIE.

Ba da. Trebuie să-ți închei toate socotelile, înainte.

AUGUST.

Să le închei.

JULIE.

Trebuie să te concentrezi asupra momentului.

AUGUST.

Asupra momentului, da?

JULIE.

Afară de cazul în care vrei să mori fără să bagi de seamă. Dar să trăiești o viață întreagă pentru un moment anume și pe urmă să-l scapi, ăsta e cam cel mai tâmpit lucru pe care mi-l pot imagina.

AUGUST.

Eu am sperat întotdeauna să nu ratez scurtul moment de viață, atunci când se întâmplă să se instaleze.

JULIE.

E același lucru.

(August numără până la 10).

AUGUST.

Mai întâi m-am gândit că, în cădere, am să gândesc un singur lucru: Asta e. Asta e. Asta e. Asta e. Asta e. Mă gândeam că ăsta va fi ultimul meu gând. “Asta” și “e”. Un gând complet gol. El nu înseamnă absolut nimic. Este complet gol și cumva potrivit. Dar la zece secunde mă tem că n-are să ajungă și, cu puțin timp înainte de impact, am să mai gândesc repede ceva inutil și nepotrivit cum ar fi: “Gândești ‘asta e’ fiindcă ți-ai propus-o, și când te gândești că taică-tu ți-a cumpărat atunci la Luna Park înghețată de lămâie, când aveai patru ani”. Bum.

JULIE.

Înghețată de lămâie?

AUGUST.

Tocmai am inventat-o.

JULIE.

Tatăl tău ți-a cumpărat înghețată de lămâie?

AUGUST.

Da, nu știu. Ba da, precis. Precis n-am să gândesc timp de zece secunde “asta e”. Niciodată. Acum precis că am să mai stric o zecime de secundă pe înghețata de lămâie. Nici măcar cea mai unică și cea mai vie situație din toată viața mea n-am s-o traversez fără dificultăți de concentrare. Nu pot să iau nimic în serios pentru mai mult timp.

JULIE.

Dacă nu iei nimic în serios, trebuie să minți în continuu.

AUGUST.

Da. Toți mint. Totul. Și “Asta este” sună ca o minciună, cu cât mă gândesc mai mult la asta. Deci nici nu am de ce să mă concentrez la ceva, mai mult timp. Singurul lucru durabil e plictiseala. Pe aia pot s-o iau în serios. Plictiseala.

JULIE.

Eu nu pot să sufăr plictiseala.

AUGUST.

Dar trebuie luată-n serios. Se găsește peste tot. Întreg Universul se plictisește de moarte. Totul devine mai lent. DJ-ii, muzica, mașinile, planetele, particulele elementare. Un chill out total. Într-o bună zi, Luna are să se prăbușească pe Pământ. Așa am auzit. Din cauza gravitației. Fiindcă Pământul absoarbe iar Luna își pierde elanul. Nici taică meu nu mai are elan. El se învârtește în jurul maică-mii. Totul absoarbe. Universul absoarbe și se descompune și devine uniform și plictisitor și mort. Chill out. O chestie pe care am citit-o eu, undeva. Că “Big bang-ul a fost o lovitură în tâmpla prostiei. Universul s-a născut din recunoașterea propriului neajuns.” Am ținut minte asta. Nu prea știu eu ce înseamnă, până la coadă, dar se potrivește destul de bine. Ca

ton.Vreau să spun, să cazi zece secunde e prea mult ca să nu se instaleze plictiseala. Chiar dacă nu te mai interesează nimic, îți mai fulgeră prin creier amintiri, ți-aduci aminte de cine știe ce chestii și evenimente absurde. Și îți aduci aminte de o după amiază răcoroasă pe malul lacului și de soarele de pe mușchiul verde și de mirosul din casa de vacanță și cum te-a durut o măsea, și copilul cu crizele de epilepsie, și bicicleta ta în beci, și scara rulantă, pe care te aflai atunci când ai sărutat pentru prima oară, și înțelegi ce tâmpit erai, și mincinos și mic și cretin, cum n-ai știut cu adevărat ce să faci cu toate astea și cu tot restul și te copleșește cea mai lungă dintre toate plictiselile. E o veșnicie, zece secunde. Mă întreb dacă n-ar trebui să sărim de undeva mai de jos.

JULIE.

Ai o prietenă?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Nu mă miră.

AUGUST.

Pe bune?

JULIE.

Dacă te mai ascult, mă apucă toate depresiile din lume.

AUGUST.

Păi nu erai oricum depresivă?

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Nu?

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Nu ești depresivă?

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Atunci ce ești?

JULIE.

Normală. Sunt fericită.

AUGUST.

Mă tragi în piept acum sau ce?

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Nu înțeleg cum vine asta.

JULIE.

Am tendința să fiu fericită.

AUGUST.

Da. Asta da. E normal.

JULIE.

Asta zic și eu.

AUGUST.

Vreau să spun, e normal să ai tendința asta. Da' nu pentru sinucigași. Ăștia au mai degrabă tendința spre prăpăstii și chestii din astea. Și spre frică și teroare.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Nu pricep.

JULIE.

Nu merită să fii depresiv. E stupid, te blochează, și nu-i deloc vesel. Nu te alegi deloc cu absolut nimic. Absolut și total nimic. Nici măcar un sinucigaș nu se alege cu absolut nimic. Sinucigașii depresivi sunt niște cârpe.

AUGUST.

Dar atunci de ce te mai sinucizi?

JULIE.

Ești total bătut în cap sau ce?

AUGUST.

Cum așa?

JULIE.

Ce mă tot bați la cap cu ntrebările tale? Ți-am spus doar că mi-a ajuns. Mi-a ajuns. Am avut. Sunt sătulă. Mi-ajunge. N-am de gând s-o mai iau încă o dată de la capăt.

AUGUST.

Nu-i nevoie să țipi așa. Te pomești că mai trezești cine știe ce animale din hibernare. Oare există urși pe aici?

JULIE.

Da...

AUGUST.

Rahat...

AUGUST.

Și tot nu mi-ai spus, de ce n-ai vrut s-o faci singură

JULIE.

Pentru că... pentru că în calculul raportului costuri-profit nu intră așa ceva. Trebuie să merite. Eu vreau ca viața mea să fie împlinită, până la capăt de tot. Să fii singur e jalnic, să mori singur tot așa. Nu vreau să mă pierd așa, jalnic, într-un colțișor. Și pe urmă, poate că n-aș face-o niciodată singură.

AUGUST.

Ce vrei să spui cu asta, să merite?

JULIE.

Vreau să mă aleg cu ceva din asta. Vreau să văd cum e unul care moare imediat. Am văzut la televizor cum îi împușcă pe oameni, cu încetinitorul și-așa. Nici cu încetinitorul nu vezi mai mult, vezi doar și mai mult că nu vezi nimic.

AUGUST.

Vrei să vezi cum moare unul?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Deci, cum mor eu.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Ești total dementă. Nu, vreau să spun că asta e totuși boală. Ești dusă rău de tot.

JULIE.

Ah.

AUGUST.

Iei droguri sau ceva de genul ăsta?

JULIE.

Tu traversezi jumătate de Europă ca s-o zgudui cu mine aici, în albul ăsta. Și ție ți-e bine, da? Uită-te și tu la tine. Te găsești normal? Eu cel puțin știu ce fac. Tu, tu știi ce faci? Unde ești? De ce ești unde ești?

AUGUST.

Habar n-am.

JULIE.

Ești pe marginea prăpăstiei. Ai ajuns la capătul celălalt al vieții tale netrăite, băiețuș.

AUGUST.

Poate că nici măcar nu mă aflu aici ca să mă sinucid, fetițo.

JULIE.

Ce știu eu de ce ești tu aici?

AUGUST.

Da. Ce știi tu, de ce sunt eu aici.

AUGUST.

Acum mai faci și pe misteriosul, da?

AUGUST.

Ce-o să fie dacă-ți zic că n-am de gând s-o fac? Pur și simplu fiindcă n-am vrut niciodată s-o fac? Fiindcă am venit aici din curiozitate?

JULIE.

Știi de ce nu e adevărată chestia asta? Fiindcă ai făcut pe tine. Adineauri, în taxi, tremurai. Eu am crezut că ai să ne trădezi. Șoferul se uita tot timpul în jos, la mâinile tale. Am văzut eu. Ți-e frică.

AUGUST.

Mi-era frig. Și acum mai mi-e frig. Și de când stau aici cu tine și te tot ascult mi-e și mai frig.

JULIE.

Ți-e frică.

AUGUST.

Nu te cunosc. Habar n-am cine ești, sau ce.

JULIE.

Asta chiar că-i totuna. Nu mă deosebesc cu absolut nimic de toate celelalte fete pe care le cunoști. Poți să proiectezi asupra mea tot ce vrei tu. Am și câteva chestii de machiaj la mine, ca să-ți vină mai ușor.

AUGUST.

Să proiectez asupra ta?

JULIE.

Da. Închipuie-ți că eu sunt mama sau ceva de genul ăsta. Ce știi eu ce păsărică ai tu.

AUGUST.

Ești nebună de legat. Ce fac eu aici?

JULIE.

Faci pe tine. Tocmai am ajuns aici. ăsta nu e un picnic. Eu nu-ți plătesc biletul de avion ca să faci tu pe tine.

AUGUST.

Nu fac pe mine, fir-ar să fie astăzi și mâine. Nu te cunosc.

JULIE.

Asta nu contează. Vrem să ne sinucidem aici. Pentru asta merită.

AUGUST.

N-am încredere-n tine. Nu cred nimic din ce spui. Nu ești

nici măcar depresivă, fir-ar să fie. De ce vrei tu să te omori? Habar n-am. Nu vorbești cu mine. Sau în orice caz, nu pe bune. Suntem în vreun show aici sau așa? De ce nu vorbești cu mine normal? De ce te prefaci într-una? Eu unul nu mă prefac deloc.

JULIE.

Dacă ce spun eu sună un pic fals, atunci e tocmai fiindcă mă forțez să vorbesc cu tine ca să rămâi în formă. Asta e treaba.

AUGUST.

Da, hai să vedem care-i treaba. Mi se pare o idee bună.

JULIE.

Fiindcă tu mă obligi să mă dau vorbăreață.

AUGUST.

Stai puțin. Tu ai vrut să iei pe cineva cu tine. Tu n-ai vrut să vii încoace singură. Tu ai vrut să vezi cum arată cineva în perspectiva morții. Iar acum ești servită. Așa arată unul care-o să moară. Vorbește într-una. Rahat.

JULIE.

Vorbește rahat.

AUGUST.

Da. Și asta. Poate.

JULIE.

“În perspectiva morții”. De unde scoți tâmpeniile astea?

JULIE.

Bocești acum, sau ce.

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Te smiorcăi.

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Oameni buni, ăsta se smiorcăie.

AUGUST.

Care oameni?

JULIE.

E așa o expresie: “Oameni buni, ăsta se smiorcăie.”

AUGUST.

N-o cunosc.

JULIE.

Ei poftim. Uite că poți să mai înveți ceva, la bătrânețe.

AUGUST.

Ce înseamnă expresia aia?

JULIE.

“Sunt uimită că te smiorcăi”.

AUGUST.

Nu mă smiorcăi.

JULIE.

Mă refer la expresia ta.

AUGUST.

Expresia mea?

JULIE.

“Oameni buni, ăsta se smiorcăie.”

AUGUST.

Ce tot vorbești aici? Mă uit și eu în jur, fir-ar să fie. Nu mă smiorcăi. Mă uit doar la blestematul ăsta de fluviu. La apă. Și la gheață.

JULIE.

Și te smiorcăi.

AUGUST.

Ei, și? Doar nu e un delict, sau e?

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Doar că ai afirmat că nu te smiorcăi.

AUGUST.

Fiindcă, fiindcă, rahat. Pot să afirm aici ce vreau eu. Nu am de dat socoteală la nimeni aici. Pot să vorbesc ce vreau eu aici. Dacă tot trebuie s-o mierlesc, aici, atunci pot și să mă port cum vreau eu. Pot să-mi dau drumul cât vreau eu aici. Pot să-mi dau drumul cum și cât am chef și pot să-mi caut și orice altă ușurare din lume și pot să spun tot ce n-am spus până acum

niciodată, rahat.

JULIE.

Asta ai spus-o deja.

AUGUST.

Să știi că mor de râs, pe bune.

JULIE.

Ia stai puțin, ai spus “dacă tot trebuie s-o mierlesc”.

AUGUST.

Da. Și?

JULIE.

Sună ciudat.

AUGUST.

Da?

JULIE.

Ca și când n-ai mai vrea.

AUGUST.

Ce?

JULIE.

S-o mierlești.

AUGUST.

Nu mai vreau absolut nimic.

JULIE.

Ia stai puțin. S-o mierlești, asta trebuie să vrei.

AUGUST.

Da. Mă cac. Nu mai vreau nici măcar să știu ce mai vreau. Atunci vreau și gata.

JULIE.

Era doar așa, un sentiment.

AUGUST.

Nici măcar un sentiment nu mai vreau.

JULIE.

Avem o înțelegere.

AUGUST.

Da. Știu.

JULIE.

Trebuie doar să fiu sigură. Avem o înțelegere.

AUGUST.

Da.

JULIE.

Cum e înțelegerea noastră?

AUGUST.

Nu există întoarcere.

JULIE.

Și dacă unul nu mai vrea?

AUGUST.

Da, știu...

JULIE.

Păi vezi?

AUGUST.

Și cu toate astea eu spun aici tot ce vreau eu. Și fac tot ce vreau eu.

(Un timp, August face ce vrea el).

JULIE.

Ce faci?

AUGUST.

Fac ce vreau eu.

(Julie îndrăznește, treptat, să se apropie de marginea stâncii).

JULIE.

Vino-ncoace.

AUGUST.

La ce?

JULIE.

Vino încoace.

AUGUST.

La ce?

JULIE.

Să te uiți și tu.

AUGUST.

Acum nu am chef să văd nimic.

JULIE.

Ți-e frică?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Atunci vino încoace.

AUGUST.

Nu vin. Alunecă. Acolo unde ești tu, alunecă.

JULIE.

E o probă de curaj.

AUGUST.

N-am nevoie de nici o probă de curaj în momentul ăsta,

JULIE.

Nu pot să mă uit în jos, dacă nu mă ține careva, fir-ar să fie.

JULIE.

E foarte departe până jos, și habar n-am ce se întâmplă dacă alunec la vale.

AUGUST.

Eu credeam că ai mai fost odată pe-aici. Cu părinții tăi.

JULIE.

Eram încă mică pe-atunci.

AUGUST.

Și nu te-ai uitat în jos, atunci?

JULIE.

Ba da. Dar m-a ținut taică-meu.

AUGUST.

Și el nu e aici acum.

JULIE.

Nu. El nu e aici acum.

AUGUST.

Kant! Kant îl cheamă.

JULIE.

Pe cine?

AUGUST.

Pe filosof.

JULIE.

Care filosof?

AUGUST.

Ăla cu ochii și cu urechile. Care a spus că nu folosesc la nimic.

JULIE.

Schimbi vorba.

(Schimbare de decor.

Un perete de stâncă se ridică în fața noastră. Departe, sus, cerul alb. Sus, la margine, apare capul lui Julie.)

JULIE.

Ei, ce e? Vii o dată?

(August îndrăznește să înainteze încet și se târăște în patru labe până la Julie. Se târăsc spre margine.)

AUGUST.

Da' fără nasoaie, da?

JULIE.

Tu n-ai nevoie să te uiți în jos. Ține-mă bine de picioare.

AUGUST *(Off)* .

Ei, ce e? Ce vezi?

AUGUST *(Off)* .

Spune o dată. Ce e?

AUGUST *(Off)* .

Cum arată?

JULIE.

Ce anume?

AUGUST (*Off*) .

Ce vezi tu acolo.

JULIE.

Uită-te și singur.

AUGUST (*Off*) .

La ce să mă uit?

AUGUST (*Off*) .

Nu poți să-mi spui și mie?

JULIE.

Nu știu.

AUGUST (*Off*) .

Nu? Ce vezi acolo?

JULIE.

De unde să știu eu ce vrei tu să auzi. Văd curul Noii Zeelande. Ce crezi tu că văd? Nu văd nimic. O afurisită de prăpastie fără fund, asta văd.

AUGUST (*Off*) .

Și jos de tot ce e?

JULIE.

Acolo jos e întuneric. Nu știu. Presupun că-i iadul sau așa ceva.

AUGUST (*Off*) .

Vrei să spui că nu vezi fundul?

JULIE.

Nu. Ceva mai jos e ceva care iese în afară. Aici trebuie să sărim peste chestia aia. Trebuie să sărim mult în afară.

AUGUST (*Off*) .

Iese ceva în afară acolo?

JULIE.

Da.

AUGUST (*Off*) .

Cât de mult în afară?

JULIE.

O bucată bună. Trebuie să sărim peste ea.

AUGUST.

Și dacă ne izbim de aia, nu ajunge?

JULIE.

Nu știu. Nu. Poate că doar îți rupe ceva și tu cazii mai departe. Și brațul tău rămâne agățat acolo și-ți mai face cu mâna o vreme.

AUGUST (*Off*) .

Și nu vezi deloc fundul?

JULIE.

Uită-te și singur.

AUGUST (*Off*) .

Mă lasă nervii.

(*Apare capul lui August.*)

AUGUST.

Nu pot să mă uit în jos.

JULIE.

Atunci nu te uita în jos.

AUGUST.

Se învârtește totul cu mine.

JULIE.

Atunci uită-te-ntr-altă parte.

AUGUST.

Căcat.

JULIE.

Ce-i?

AUGUST.

De ce facem asta?

JULIE.

Păi ceva trebuie să facem.

AUGUST.

Da.

AUGUST.

Ce zici, or mai fi făcut-o deja și alții aici? Înaintea noastră?

JULIE.

Poți să fii sigur de asta.

AUGUST.

De ce crezi asta?

JULIE.

Doar nu crezi cumva că tocmai descoperim ceva sau așa?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Poți să fii absolut sigur că asta s-a mai întâmplat aici. Așa sau un pic altfel, dar în esență cam la fel.

AUGUST.

Vreau să spun în forma asta. În doi și așa.

JULIE.

În doi, singuri, ca lemingii. Toate au mai fost deja. Dar asta e totuși cam totuna acum. Eu fac asta pentru mine. Eu nu fac asta aici pentru ceilalți. Nu fac aici un show sau ceva de genul ăsta.

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Și n-am mai făcut asta niciodată. Nu m-am mai sinucis niciodată.

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Asta contează. Asta e absolut unic. Asta evidențiază totul în comparație cu tot ce a mai fost deja odată. Eu n-am mai făcut-o niciodată. Și încet-încet e timpul.

AUGUST.

Cum? Acum?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Stai puțin, chiar acum?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Dar...

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Dar eu...

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Bine, dar eu... noi... avem toate chestiile astea la noi.
Mâncarea și cortul și așa.

JULIE.

Da, și?

AUGUST.

Da, și eu am crezut că ne mai culcăm o dată înainte de
toată treaba asta.

JULIE.

Ne mai culcăm?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Vrei să spui că voiai să te mai gândești o dată dacă o faci
sau nu?

AUGUST.

Nu... nu... nu. Nu asta voiam.

JULIE.

Păi atunci?

AUGUST.

Bine, dar, stai un pic. Acum imediat, asta e totuși... Eu aveam de gând să mai scriu ceva și...

JULIE.

Dă-i drumul.

AUGUST.

Stai puțin.

JULIE.

Gata, ne ridicăm.

(Julie se ridică.)

JULIE.

Hai, dă-i drumul o dată.

AUGUST.

Nu. Stai puțin. Eu nu pot să mă ridic. Dacă mă ridic, cad imediat în prăpastie.

JULIE.

Asta-i ideea. Dă-i drumul.

AUGUST.

Așteaptă. Așteaptă. Lasă-mă cu asta.

JULIE.

Dă-i drumul, vino. Vreau să scap o dată de treaba asta. Vreau să mă arunc acum. Hai.

AUGUST.

O clipă. Eu mai vreau să...

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Eu voiam...

JULIE.

Să mai dormi o noapte înainte, da?

AUGUST.

Nu. Da.

JULIE.

De dormit poți să dormi destul când ești mort. Hai, sărim!

AUGUST.

Nu!

JULIE.

Hai!

AUGUST.

Lasă-mă!

(Julie încearcă să-l apuce pe August de mână. Se ajunge la luptă. Cei doi se luptă. În timpul luptei, ei sunt de mai mult ori cât pe-aci să cadă în prăpastie.)

AUGUST.

Termină!

JULIE.

Lașule!

AUGUST.

Termină o dată! Acum îmi dai drumul.

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Dă-mi drumul!

JULIE.

Avem o-nțelegere.

AUGUST.

Dă-mi drumul, fir-ar să fie! O să cădem în prăpastie.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Nu așa ne-a fost înțelegerea!

JULIE.

Așa a fost înțelegerea.

AUGUST.

Dă-mi drumul!

JULIE.

Dacă tu nu sari, te ajut eu.

AUGUST.

Dă-mi drumul!

JULIE.

Nu!

AUGUST.

Dacă am să cad de aici, or să te spânzure pentru crimă.

JULIE.

Sar după tine, tontule.

AUGUST.

Nu vreau.

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Nu vreau!

JULIE.

Vii cu mine...

AUGUST.

Dacă nu termini o dată...

JULIE.

Ce? Ce?

AUGUST.

Te omor, fir-ar să fie.

JULIE.

Super!

(Julie se împiedică și cade. Reușește să se mai agațe doar cu o mână de un colț de stâncă de pe margine. Se balansează deasupra prăpastiei.)

JULIE.

Nu reușesc să mă sui înapoi. Ajută-mă.

AUGUST *(Off)* .

Ești...ești bolnavă rău! Puteam să cad în prăpastie!

JULIE.

Da, și? Doar a fost amuzant. Ajută-mă să urc înapoi!

AUGUST *(Off)* .

Așteaptă un pic. Am la mine un cântec pentru tine!

JULIE.

Ajută-mă. Fir-ar să fie. Eu... îmi pare rău. Am fost o

tâmpită, ce vrei.

AUGUST (*Off*) .

O secundă, vine imediat!

JULIE.

Am glumit doar. Nu te-aş fi aruncat niciodată de aici. Pe bune. Ajută-mă, fir-ar să fie. Ce faci tu după aia? Nu mai pot să mă țin. Ajutor! Fir-ar să fie.

(August revine cu un casetofon uriaş cu difuzoare încorporate şi încearcă să-l pună în funcţiune.)

AUGUST.

Ia ascultă. O ştii pe asta? Am luat-o de la frate-meu.

JULIE.

Ajută-mă o dată, bulangiule.

AUGUST.

Şşşş. Ai răbdare. Cum se porneşte ăsta?

JULIE.

Dacă nu mă ajuţi, cad.

AUGUST.

Şi?

JULIE.

Şi... o să mă ai pe conştiinţă. Doar nu vrei asta.

AUGUST.

Nu merge, drăcovenia.

JULIE.

Ajutor!

AUGUST.

Oare cât am mers noi cu taxiul?

JULIE.

Ajută-mă.

AUGUST.

Crezi că ne poate auzi cineva?

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Nu. Nu ne poate auzi nimeni. Pe o rază de patruzeci de kilometri nu ne-aude nimeni.

JULIE.

Ajută-mă să mă sui înapoi.

AUGUST.

Ai putea să zbieri aici cât vrei tu, nu te-ar auzi nimeni.

JULIE.

Exact.

AUGUST.

Ia dă-i drumul.

JULIE.

La ce?

AUGUST.

Strigă.

JULIE.

Ajută-mă.

AUGUST.

Mai tare.

JULIE.

N-ai decât să strigi singur, bulangiule.

AUGUST.

Momentan, eu unul nu am nici un motiv s-o fac.

JULIE.

Nici eu nu am nici un motiv.

AUGUST.

Nu?

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Mie mi-ar fi puțin frică în locul tău.

JULIE.

De ce?

AUGUST.

Fiindcă nu mă cunoști.

JULIE.

Ei și?

AUGUST.

Și pentru că nu știi cine sunt. Poate că sunt total dement. Stai puțin, cântecul era cam așa: Tumtumtum, tumtum, tumtumtum, tumtum...

JULIE.

Uhu, nenea e rău, rău.

AUGUST.

Spune-mi cu ce mă aleg eu dacă nu te las să cazi. Ce am eu la treaba asta, dacă nu o fac?

JULIE.

Nu știu. Trage-mă sus. Nu mai pot.

AUGUST.

Ce am eu la treaba asta?

JULIE.

Ajută-mă o dată, fir-ar să fie!

AUGUST.

Ce am la treaba asta?

JULIE.

Ce vrei tu.

AUGUST.

Ce vreau eu?

JULIE.

Da.

AUGUST.

Și dacă eu nu vreau nimic?

JULIE.

Dacă nu vrei nimic, nu primești nimic. Trage o dată.

(August o trage sus pe Julie. Se așează amândoi pe stâncă, epuizați.)

AUGUST.

Ai vrut să mă omori.

AUGUST.

Așa e, nu-i așa?

JULIE.

Nu ești în toate mințile, nu-i așa?

AUGUST.

Ai vrut să mă lași să cad în gol.

JULIE.

Am vrut...

AUGUST.

Fuck you...

JULIE.

Fuck yourself.

AUGUST.

Fuck you, pe bune.

JULIE.

Nu mai spune.

AUGUST.

Al dracului ce-ai mai vrut să mă omori, aici.

JULIE.

E fumată asta.

AUGUST

Ai vrut să mă omori, cel puțin...

JULIE.

Să mori de râs.

AUGUST.

Precis or să-mi iasă pistrii. De la un șoc ca ăsta.

JULIE.

Pistrii? Tu te gândești la pistrii, acum?

AUGUST.

Da.

JULIE.

E incredibil.

AUGUST.

N-am ce face. Întotdeauna mă gândesc doar la tâmpenii.

JULIE.

Omul se gândește la pistrii.

AUGUST.

Cu cine vorbești?

(Julie se ridică.)

JULIE.

Ar trebui să ridicăm cortul. Se întunecă. Nu mai e mult. Încă o jumătate de oră, pe urmă e din nou întuneric aici. Întotdeauna e întuneric aici, iarna.

(Schimbare de decor.

Același decor ca în 2. Numai că e întuneric. În fața noastră, un cort slab luminat. În fața lui stă August și se uită la cer.)

AUGUST.

Tocmai a fost ceva pe cer.

JULIE *(Off)* .

Ce?

AUGUST.

A fost așa un fel de lumină. Pe cer.

(Julie vine afară din cort.)

JULIE.

Unde?

AUGUST.

Peste tot. A fost lumină de-adevăratelea. Scurt de tot.

JULIE.

O lumină?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Peste tot?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Un fel de iluminare?

AUGUST.

Da. Nu știu. Stăteam așa aici și pe urmă mă uit în sus să văd dacă sunt stele. Și atunci am văzut-o. Brusc.

JULIE.

Și?

AUGUST.

Ce și? Era neobișnuită.

JULIE.

Și ce ți-a spus ea ție, lumina?

AUGUST.

Cât poți să fii de tâmpită.

JULIE.

Pe bune?

AUGUST.

Da. Era uriașă.

JULIE.

Bine, dacă zici. Mie mi-e frig. *(Dispare din nou în cort .)*

(O uriașă pânză de lumină pâlpâie pe cerul nopții.)

AUGUST.

E-aici! E-aici! E din nou aici! E uriașă! O vezi? Aici.

(Julie vine afară.)

JULIE.

Aurora boreală! Asta e aurora boreală! ... Camera!

(Julie se-ntoarce în cort. Se întoarce din nou cu o cameră de filmat și filmează apariția magică.)

JULIE.

Un moment! Am prins-o. Am prins-o. O auroră boreală...

AUGUST.

Tu ai mai văzut vreodată chestia asta? Așa ceva?

JULIE.

Nu. Niciodată.

AUGUST.

Dar tu ai crescut pe undeva pe aici, prin apropiere.

JULIE.

La cincizeci de ani o dată prinzi aici o auroră boreală. Deci, niciodată de fapt.

AUGUST.

Destul de rar.

JULIE.

Nu e ăsta locul din care să vezi aurorele boreale. Eu nu cunosc pe nimeni care să fi văzut deja vreuna, aici. E prea sudic locul ăsta.

(Lumina se stinge din nou.)

AUGUST.

S-a dus.

(Julie se întoarce spre August.)

JULIE.

Zi ceva.

AUGUST.

Cât e de mare o auroră de-asta boreală?

AUGUST.

Lasă asta. Vreau să spun, cât de mare e ea? Se vede așa de mare. Dar dacă chiar este așa de mare cum se vede, atunci ar trebui să poată fi văzută de peste tot. De ce nu vede nimeni aurore boreale? Tu nu cunoști pe nimeni care a văzut vreodată aurore boreale, și nici eu nu cunosc. Vreau să spun, jumătate de lume poate să vadă luna, simultan. Și dacă aurora boreală e așa de mare cum se vede, atunci ar trebui și pe ea s-o vadă jumate de lume. Sau ceva mai puțin. Dar oricum, destul de mulți oameni. Nu?

(Julie închide camera video.)

JULIE.

Ești un dulce.

AUGUST.

Ia arată. Arată-mi dacă e ceva pe ea. Poate că nici nu se poate filma o lumină ca asta!

(August derulează caseta.)

AUGUST.

Poate că aurorele astea boreale sunt mici de tot. Așa un fel de halucinații, despre care însă nu poți să vorbești pe urmă cu

nimeni. Poate că alea pâlpâie numai în dreptul fețelor noastre așa. Așa, ca un fel de homevideo. Pentru folosința privată.

(August pune caseta să meargă. În timp ce ei se uită amândoi în micuțul monitor de control, pe cer se desfășoară încă o dată același spectacol.)

AUGUST.

Asta e!

JULIE.

Chiar așa de mică nu pare.

AUGUST.

Și totuși nu-i același lucru, pe video.

JULIE.

Arată cumva ca o dereglare. Oarecum extraterestru.

AUGUST.

E aproximativ cel mai frumos lucru pe care l-am văzut de multă vreme. Închipeie-ți că am fi niște oameni din ăia din peșteri.

JULIE.

Acuma am fi făcut în pantaloni cât cuprinde, că cine știe ce zei ar vrea să ne ia de guler.

AUGUST.

Da. Oare aveau pantaloni, ăia din peșteri?

JULIE.

Nu știu. Dar gulere precis că aveau.

AUGUST.

Știu și eu. Și tu crezi că aveau zei?

JULIE.

Sigur. Sub formă de aurore boreale, bineînțeles. La fiecare cincizeci de ani venea câte un zeu din ăsta în formă de auroră boreală și le făcea un pic cu mâna la ăia. Și pe urmă trăgeau cincizeci de ani de chestia asta.

AUGUST.

Înăuntru, în peșteră.

JULIE.

Da.

(Imaginea, în spatele Juliei & August, se întoarce de la lumina polară în direcția lui August. Îl vedem pe August rostind încă o dată cuvintele: "Cât e de mare o lumină de-asta polară?")

JULIE.

Cât e de mare o lumină de-asta polară. Super.

AUGUST

Arăt absolut stupid. Făcătură cât cuprinde.

(Camera se oprește. Cerul nopții.)

JULIE.

Am fost imposibilă cu tine.

AUGUST.

Ce?

JULIE.

Îmi pare rău. Am fost imposibilă cu tine, astăzi. Nu trebuie să crezi tot ce spun, mai ales când mai am puțin până să mă omor. Într-un moment ca ăsta, nimeni nu e cinstit.

AUGUST.

Nu?

JULIE.

Nu. Îmi placi.

(Julie îl sărută pe August tandru pe tâmplă.)

AUGUST.

De ce ai făcut asta?

JULIE.

Așa mi-a venit.

AUGUST.

Da' ce buze moi poți să ai.

JULIE.

Știi... poți să ai încredere în mine.

AUGUST.

Și tu îmi placi.

(Julie îi ia lui August camera și-l filmează. Vedem în proiecție un plan apropiat cu August.)

JULIE.

Mai zi o dată!

AUGUST.

Ce?

JULIE.

Ce-ai zis adineaori, mai zi-o o dată.

AUGUST.

Nu ține.

JULIE.

Altceva ai spus, adineaori.

AUGUST.

Nu pot să mai zic asta o dată.

JULIE.

Niciodată?

AUGUST.

Dă-ncoa.

(August ia camera și o filmează pe Julie.)

JULIE.

Ia ascultă: nu prea mai avem mult timp. Mai avem încă aproximativ patru sandviciuri și zece cutii de bere. În orice caz, cu muzica și țigările nu ajungem în nici un caz până la primăvară. Și mai e puțin și e mâine. Și mâine e gata. Asta ar trebui să ne fie limpede acum. Prin urmare, orice ar fi e totuna. Poți să faci o impresie total neplăcută, e totuna, chiar nu trebuie să mai fii așa de reținut, da? Aici, nimeni nu mai așteaptă așa ceva. Poți să-ți dai drumul fără nici o problemă. Poți să-ți faci o doză în față la toată panorama asta și e totuna. Poți să spui toate frazele din lume. Poți să faci tot ce vrei. Poți să repeți cuvinte sau poți să nu le repeți. Poți să te pui în cap. Și tocmai din cauza asta, atunci când eu te rog, vreau să spun, când eu te rog să faci ceva total inofensiv, atunci fă-o fir-ar să fie astăzi și mâine, altfel o iau razna. Sau dacă mai ai tu cine știe ce altă idee, să faci ceva anume, atunci chiar fă-o. Fiindcă e mișto să faci ceva. E mult mai mișto decât dacă n-o faci. Gata cu gânditul. De gândit poți să gândești când ai timp. Iar noi nu avem timp. Ne-am înțeleș?

AUGUST.

Ne-am înțeleș.

JULIE.

Vreau să spun că, după aia, avem tot timpul să ne gândim, în vecii vecilor.

AUGUST.

Da?

JULIE.

Da. Dacă chestia aia din noi care gândește e spiritul, și dacă spiritul e veșnic, așa cum afirmă toată lumea, atunci, logic, avem timp să gândim o veșnicie. Dar numai foarte puțin timp de făcut ceva, prin comparație. Deci, și dacă tu mă rogi de ceva, atunci o fac și eu.

JULIE.

Îmi place de tine. Știi asta.

AUGUST.

Da. Și mie îmi place de tine.

JULIE.

Stai puțin, dă-o-ncoa.

(Julie ia camera și-l filmează pe August.)

JULIE.

Ce-ai spus adineaori?

AUGUST.

Nu știu.

JULIE.

Nu am făcut noi o înțelegere, chiar adineaori?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Și?

AUGUST.

Ce?

JULIE.

Și nu ai spus tu ceva, chiar acum? Dă-i drumul! Spune o dată.

AUGUST.

N-am nici un chef să spun ceva la comandă.

JULIE.

Bine. Atunci zi altceva. Ceva nou. Repede. Acum exersăm chestia asta aici. Hai, fii relaxat. Gata cu gânditul. Zi ceva! Bagă trăiri, dă-le drumul! Urmează-ți instinctul. Dacă în trei secunde nu ai zis ceva emoțional, am să sar. Unu, doi, trei.

AUGUST.

Heil Hitler!

JULIE.

Ești tâmpit, sau ce?

AUGUST.

Ce s-a-ntâmpat?

JULIE.

A fost o supertâmpenie, asta, acum.

AUGUST.

A venit așa din mine, pur și simplu. M-ai stresat.

JULIE.

A fost exact tot ce se putea mai pe-alături, asta. E superpenibil.

AUGUST.

Păi nu ne-aude nimeni aici. N-ai spus tu: indiferent ce.

JULIE.

Dar nu așa ceva.

AUGUST.

Orișicât, ți-am salvat viața.

JULIE.

Ceva mai inteligent nu ai și tu pus de-o parte?

AUGUST.

De fapt, pentru ce ai luat cu tine o cameră video?

JULIE.

Uite așa, ca să fie. Fiindcă am vrut ca, ca după aia, ei, ca să rămână ceva... Acum, ea se află aici, și acum ea se află aici și gata.

AUGUST.

Aș vrea să mă culc cu tine.

JULIE.

De ce spui asta?

AUGUST.

Fiindcă tu ai zis să zic tot ce vreau.

JULIE.

Gumă/prezervativ ai?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

N-are gumă.

AUGUST.

La ce bun?

JULIE.

Mamă, n-are gumă, și vrea să se culce cu mine, oare are voie? Nununu. Nu, nu permit să mi se facă un copil, după aia eu sar imediat jos de aici. Nici o frică. Vreo boală, ceva? Nu, iar dacă e, o iau imediat cu mine, și n-are să supraviețuiască.

JULIE.

Ce mai e?

AUGUST.

Nimic.

JULIE.

E cumva vreo problemă pentru tine?

AUGUST.

Cum?

JULIE.

Că fac glume?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Da... Păi atunci eu mă duc în cort și mă aranjez un pic.

AUGUST.

Da.

JULIE.

Da...

AUGUST.

Da.

(Ei dispar cu camera video în cortul slab luminat și-l închid în urma lor. Le auzim vocile, amplificate.)

JULIE *(Off)* .

Tremuri.

AUGUST *(Off)* .

Mi-e frig.

JULIE *(Off)* .

Așa cum tremuri acum, n-o să iasă nimic. Ia închide asta.
Dă-o-ncoace. Închide-o. E-nchisă?

(În imaginea video îi vedem pe August și pe Julie. Imaginea pâlpâie. Julie pare să ia camera și s-o pună de-o parte. Imaginea dispare pentru

scurt timp și revine. Vedem ceva colorat și nedefinit, vreun articol de îmbrăcămințe în plan apropiat poate.)

JULIE (Off) .

Trebuie să respirăm. Tu respiri?

AUGUST (Off) .

Ai un adorat?

JULIE (Off) .

Un adorat?

AUGUST (Off) .

Un prieten.

JULIE (Off) .

Ești un dulce. Întreabă altceva.

AUGUST (Off) .

Ce e, ai sau nu?

(Imaginea se mișcă brusc. Deodată sunt amândoi în imagine.)

JULIE.

Mai bine întreabă-mă cum îmi place s-o fac.

AUGUST.

Atunci, cum îți place?

JULIE.

Stând în mâini, pe un cal.

AUGUST.

Și lui cum îi place?

JULIE.

Deci, dacă preferi s-o faci cu el, atunci nu te afli unde trebuie.

AUGUST.

Cu cine?

JULIE.

Ce știi eu? Tu întrebi tot timpul de nu știi care tip.

AUGUST.

Voiam și eu să aud, atât.

JULIE.

Dar nu ești gelos sau ceva de genul ăsta?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Fiindcă, aici se termină totul la mine. Asta e ultima chestie. Ultimul lucru de care aş avea nevoie, să stau într-un cort la marginea unei prăpăstii şi să ascult o scenă de gelozie. Respiri prea superficial. În felul ăsta n-o să se încălzească niciodată aici. Ce ai?

AUGUST.

Cum, ce am?

JULIE.

Tot mai tremuri.

AUGUST.

E frig.

JULIE.

Vino înapoi.

(August se așează mai aproape lângă Julie.)

JULIE.

Tu tremuri.

AUGUST.

Și tu.

JULIE.

Ține-mă strâns.

JULIE.

Crezi că sfârșitul lumii o să vină noaptea?

AUGUST.

Nuu. Când se crapă de ziuă.

JULIE.

Deci, știi totuși filmul ăla?

AUGUST.

Care film?

JULIE.

“Rebel fără cauză”.

AUGUST.

Nu.

JULIE.

E acolo o scenă, cu puțin înainte de final, când Platon, așa îl cheamă pe ăla, și e mult mai tânăr decât ceilalți doi, deci puțin cumva ca și copilul lor, da? Ei sunt puțin ca și părinții lui, perechea de îndrăgostiți, și el îl întreabă pe tip, care e jucat de James Dean, îl întreabă deci pe ăla dacă sfârșitul lumii vine noaptea.

AUGUST.

Da și?

JULIE.

Și James Dean zice: “Nu, când se crapă de ziuă.”

AUGUST.

E un geniu, tipul.

JULIE.

Așa era scris în scenariu.

AUGUST.

Asta ziceam și eu.

JULIE.

Care tip?

AUGUST.

Tipul care a scris cartea.

JULIE.

Poate a furat-o și el de undeva, așa cum și tu ai furat-o de la el.

AUGUST.

Eu n-am furat-o de nicăieri.

JULIE.

Ai văzut filmul.

AUGUST.

Da.

JULIE.

Și nu știi și cine e Natalie Wood?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Și te-ai prefăcut doar că nu știai?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Și eu chiar te-am crezut?

AUGUST.

Poate că și tu te-ai prefăcut numai?

JULIE.

S-ar putea.

AUGUST.

S-ar putea.

(Se sărută, scurt.)

JULIE.

Da. Ia spune. Dar chestia asta, că o lungim acum așa, cu stat în pielea goală și tot, asta nu ți-ai închipuit-o însă așa...

AUGUST.

De închipuit mi-am închipuit-o.

JULIE.

Da. Dar nu suntem obligați s-o facem, nu?

AUGUST.

Nu. Nu neapărat. Am putea și numai să ne-o închipuim ceva mai exact.

JULIE.

Da. Asta am putea.

AUGUST.

Atunci presupun că eu aş vrea acum de fapt să vin sub canadiana ta.

JULIE.

Şi eu aş vrea acum să-mi pun mâna aici. Aşa, pe partea interioară a pulpei tale.

AUGUST.

Deci tu ai cam trece imediat la subiect.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Asta m-ar cam agita.

JULIE.

Te-ar agita?

AUGUST.

Da, sau cum se zice?

JULIE.

Nu ştiu. Eu nu zic niciodată aşa ceva.

AUGUST.

Excita.

JULIE.

Da? Dacă-mi pun mâna așa, acolo?

AUGUST.

Da, sigur. Iar eu presupun că, cu mâna în care nu mă sprijin, cu aia ți-aș atinge părul, și pe urmă gâtul.

JULIE.

Eu presupun că atunci aș face cu mâna mea așa, încoace și-ncolo.

AUGUST.

Și pe urmă precis aș încerca să ajung cu mâna mai departe în direcția sutienului, fără să bată prea tare la ochi.

JULIE.

Cum așa?

AUGUST.

Ei da. Așa, pe lateral. Atunci, mâna mea, presupun, ar șterge în trecere sânul tău, în timp ce se duce în jos.

JULIE.

Presupun că da. Eu presupun că în momentul ăsta aș abandona pulpa și mi-aș duce mâna la obrazul tău, ca să te mângâi.

AUGUST.

Asta presupun că mi-ar da curaj. Atunci aș încerca ceva pe la șoldul tău, cu mâna, ca să-ți ating spatele.

JULIE.

Pe urmă eu te-aș săruta atunci pe gât.

AUGUST.

Iar eu nu aș spune nimic tot timpul. Dar de tremurat, aș

tremura.

JULIE.

Da. Și eu.

AUGUST.

Eu aș fi total excitat, fiindcă acum o facem imediat...

JULIE.

Eu aș mirosi cum miroși tu. Și pe urmă ar trebui să mă uit iar la tine. Și m-aș gândi că arăți al naibii de bine.

AUGUST.

Nu, stai puțin, asta o gândesc eu. Eu aș gândi asta.

(August iese din cort, în timp ce pe imaginea video încă se văd cei doi în cort.

August vorbește către sine și către public.)

AUGUST.

Eu m-aș gândi, ce face asta cu mine în cortul ăsta, superpisica asta? E atât de frumoasă, și, într-un fel, e meseriașă din toate punctele de vedere. Iar eu sunt totuși doar eu. E ciudată tipa, că o face cu mine. Poate că e nebună. Așadar, eu aș fi dintr-o dată foarte aproape să-mi pierd tot respectul. Cine știe ce greșală mai e și asta. Trebuie să fie ceva la mijloc. O confuzie. Ea crede că eu nu sunt eu, ceea ce eu totuși sunt. N-am voie să-i spun și ei asta, altminteri adio numărul meu.

(Julie iese și ea din cort, în timp ce, în spate, imaginea continuă să curgă, ca și când nu ar fi nimic. Ea se oprește lângă August. În continuare, și ea privește în public.)

AUGUST.

Eu trebuie acum să mă port cu mare grijă ca și când ar fi absolut normal că o femeie ca ea e interesată de mine. Într-un cort. Ca și când chestia asta mi s-ar întâmpla destul de des. Și în timp ce-mi spun asta, îți trec cu mâna peste sâni și te sărut cam cum o face vreun barosan oarecare în vreun film, tocmai fiindcă eu trebuie să par cât mai cool cu puțință și fiindcă pe mine nu mă taie capul cum e când te porți natural într-o situație ca asta.

JULIE.

Presupun deci că se trece cu mâna peste sâni și așa...

AUGUST.

Da.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Da. Și deci eu te-aș săruta, lung de tot și cu multă artă și mi-aș spune, ce buze moi are asta.

JULIE.

Și eu aș spera că sărutul nu se mai termină și tot ce am fost eu până acum ar începe să se fărâmițeze și să se descompună și s-ar face din ce în ce mai mult loc pentru tine, în mine. Și eu nu aș vrea să te las să intri, nu încă, fiindcă mi-e rușine de dezordinea care e în mine, unde mai sunt atâtea lucruri neclare, dar sărutul ar dura din ce în ce mai mult, și de fapt parțial nici eu nu aș mai ști deja prea bine cine sunt, cum s-ar zice, atât de tare aș lucra cu limba, că timp de o clipă aș crede și eu că e bine, că a trecut și că eu am să supraviețuiesc și acum, știi? Să supraviețuiesc la tot și la toate.

(Ceva în imaginea video pare să nu mai poată coincide cu realitatea dintr-un cort.

Imaginile pe care le provoacă Julie devin treptat realitate în fața ochilor noștri. În cele ce urmează, ia naștere un fel de "dialog" între pânză și scenă cele două spații par să curgă unul într-altul.)

JULIE.

Că chestia cu muritul a încetat și că ne găsim într-un loc, care ne aparține nouă, acasă sub un acoperiș, și că este chiar posibil să fii acasă, și că muritul a trecut, și noi putem să ieșim, și afară e totul normal, și muritul a trecut, înțelegi? Nu mai e nimic care să tindă spre moarte, totul există doar, pur și simplu, și în gând eu aș ieși afară în stradă și sărutul ar dura atât de mult, până când m-aș afla pe stradă, și ar fi noapte, și eu te-aș lua cu mine și am alerga pe străzi și am opri un taxi și ne-am sui în el și pe urmă m-aș apuca din nou de piciorul tău și m-aș ține bine fiindcă pe el îl simt atât de ferm.

AUGUST.

Și între timp s-ar mai întâmpla bineînțeles și alte chestii.

JULIE.

Uite, luminile. Luminile oraşului.

(Lumini trec în goană prin dreptul lor.)

AUGUST.

Da.

JULIE.

Cel mai bine, ne-am iubi în taxi, în public, fiindcă acolo ne-am cunoscut, atunci.

AUGUST.

Da, dar de data asta, gata. Eu aş începe să te dezbrac. Mai întâi canadiana şi bluza.

JULIE.

Şi eu te-aş ajuta, ca să meargă mai repede. Iar eu aş trage ca tâmpita de cămaşa ta, ca să scăpăm şi de asta. Şi pe urmă am sta amândoi aşa unul lângă altul şi eu aş spune bineînţeles: Mi-e frig.

AUGUST.

Şi eu m-aş întinde deasupra ta, aşa puţin pe o parte, şi mâna ta chiar ar fi foarte rece. Şi la fel şi a mea, dar împreună ar fi totuşi cald apoi, oarecum. Şi te-aş săruta şi mai mult. Şi mâna mea, singura mână liberă (fiindcă cealaltă ar fi prinsă sub tine, dar eu m-aş preface că nu-i nimic) deci cu cealaltă eu aş umbla pe pulpa ta, la fel ca tine cu a mea, fiindcă eu aş şti că precis îi place şi ei, fiindcă aşa mi-a făcut şi ea mie şi a fost bine.

JULIE.

Şi eu aş desface picioarele încet de tot, pentru ca tu să ştii că-i OK, dacă te duci cu mâna un pic mai sus. Fiindcă nu ne ştim deloc de prea mult timp.

AUGUST.

Da. Și eu m-aș duce mai sus cu mână. Dar prin jeansi nu prea se simte cine știe ce așa că sus aș continua pur și simplu să sărut în disperare, până când jos aș reuși să desfac pantalonii.

JULIE.

Și eu m-aș întoarce de la tine ca să mă dezbrac de tot. Și m-aș dezbrăca de tot. Și tu m-ai îmbrățișa și ne-am încălzi. Am sta întinși acolo ca două lingurițe mici de cafea și ne-am ține strâns. Și eu m-aș uita la pâna cortului și pâna cortului ar vui și noi am fi în deșert, doi beduini, și eu aș simți pieptul tău pe spatele meu. Ai păr?

AUGUST.

Cum?

JULIE.

Pe piept?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Bine.

AUGUST.

Eu te-aș ține și ți-aș tot umbla pe la șold și aș și încerca să mă controlez, la toată excitația asta.

JULIE.

Și într-un târziu eu aș ceda la toată plăcerea care m-a luat în stăpânire. Și aș sări în aer și aș și țipa – ia-mă, hai ia-mă, ia-mă...

AUGUST.

Pe bune?

JULIE.

De ce nu.

AUGUST.

Ei da. Și eu mi-aș spune atunci, e pornită rău, pisica, și atunci... atunci aș face-o.

JULIE.

Cum anume?

AUGUST.

Păi eu aș... atunci... te-aș, ei da.

JULIE.

M-ai ține de șolduri.

AUGUST.

Da. Cu o mână. Cu cealaltă te-aș mângâia pe spate în sus și-n jos.

JULIE.

Și eu te-aș căuta, mi-aș împinge fundul spre tine, și aș simți cum pătrunzi în mine. Mai întâi încet și pe urmă din ce în ce mai tare. Și cu fiecare pătrundere aș respira din ce în ce mai repede.

AUGUST.

Eu te-aș iubi.

JULIE.

Vrei să spui că m-ai fute. Ne-am fute până ne-ar ieși și ochii din cap.

AUGUST.

Nu, te-aș iubi.

JULIE.

Vrei să spui că ne-am fute așa, plictisitor?

AUGUST.

Nu.

JULIE.

Vrei să spui că atunci ai fi îndrăgostit.

AUGUST.

Da.

JULIE.

Cu tot tacâmul, și mi-ai spune și cuvinte frumoase și-așa?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Cum mi-ai zice?

AUGUST.

Broască.

JULIE.

Broască.

AUGUST.

Da. Nu știu. Pisică. Presupun.

JULIE.

Pisică, da? Le ai cu animalele, da?

AUGUST.

Sau Baby, pur și simplu.

JULIE.

E clar, sau cu bebelușii...

AUGUST.

E ceva?

JULIE.

Sunt fericită

AUGUST.

Și eu.

JULIE.

Mâine o să murim.

AUGUST.

Da.

JULIE.

Sunt așa de fericită.

AUGUST.

Și eu.

JULIE.

Hai vino.

(Julie îl ia pe August de mână. Dispar din nou în cort.)

JULIE *(Off)* .

Pune niște muzică. Pune și tu niște muzică! Ce era chestia aia pe care ai vrut să mi-o pui, mai devreme? Ce era chestia aia pe care voiai s-o ascult? Ia arată.

(Julie pune CD-ul.)

AUGUST *(Off)* .

Nuu, mai departe. Mai în față. La patru. Uite. “Death of an Angel”, KINGSMEN.

AUGUST *(Off)* .

Orga. Super. Erau total dincolo. Auzi? E istorică, muzica asta. E trash. Ei au numit asta trash. Ăștia au fost punkiști cu douăzeci de ani înaintea punkiștilor. Punkiști adevărați. Vreau să spun, punkiștii s-au luat după ăștia. Toată chestia aia cu non-future e făcătură cât cuprinde. Vreau să spun, poate că și trashul e făcătură. Dar asta-i totuna. Ia ascultă: Bucata asta e perfectă. Atunci au avut o iluminare. Totală. Ăștia au văzut o auroră boreală, și pe urmă, când a trecut, gata, aveau songul: “My baby’s gone, and left me here to stay”.

JULIE (Off) .

Interesant...

(Schimbare de decor.

Același decor ca în 2. Zorii zilei. August se târăște afară din cort. Are camera cu el și merge spre prăpastie. Se oprește. Filmează panorama, pe urmă face o întoarcere lentă spre prăpastie, apoi în jos. Pe urmă închide aparatul. Iese și Julie din cort și se oprește lângă August. Pare cam nedormită și e îmbrăcată ca și când s-ar duce la un party. Poartă o rochie elegantă și pantofi cu tocuri înalte.)

JULIE.

E oarecum neagră, ziua de azi.

AUGUST.

Azi dimineață, în timp ce moțăiam, am visat că mă aflu la marginea originii, că stau lângă prăpastie, acolo unde a început totul, și că asist la crearea Haosului.

JULIE.

Gata, hai să termin o dată.

AUGUST.

Tu întâi.

(August face câțiva pași ca să se îndepărteze de prăpastie și îndreaptă aparatul de filmat spre Julie.)

JULIE.

Așteaptă. Ești deja pe înregistrare?

AUGUST.

Da.

JULIE.

Nuu. Așteaptă. Mai șterge o dată ce-ai tras.

(August derulează.)

AUGUST.

OK.

JULIE.

Bună, mamă, bună, tată... Rahat. N-a fost bine deloc, mai șterge o dată.

AUGUST.

OK.

(Aparatul merge.)

JULIE.

Ești gata? Bună, mamă, bună, tată, bună, bunico, bună, Rune. După cum vedeți, eu sunt aici, în locul ăsta unde... Ce-i?

AUGUST.

Vrei să ai și "Ești gata" pe bandă?

JULIE.

Sigur că nu.

AUGUST.

Atunci încă o dată. Așteaptă.

JULIE.

Începi numai după ce zic eu OK OK.? – OK...Bună,

mamă, bună, tată, bună, bunico, bună, Rune. Da... după cum vedeți, eu sunt aici, în locul ăsta, unde am fost cu toții împreună când eram mică, și tu, tată, m-ai ținut de picioare, ca să pot să mă uit în jos, în prăpastie, fiindcă îți era frică să nu cad în ea...”

AUGUST.

Ce-i?

JULIE.

Închide-o puțin.

AUGUST.

Ce-i?

JULIE.

Nimic. Eu... Ia stai, ia arată-mi puțin, cum arată totul?

AUGUST.

Tot?

JULIE.

Nu, doar sfârșitul.

(August derulează. Pe ecran o vedem pe Julie spunând ” ...tată, m-ai ținut de picioare, ca să pot să mă uit în jos, în prăpastie, fiindcă îți era frică să nu cad în ea...”)

JULIE.

E cumva de rahat.

AUGUST.

Nu știu, mi s-a părut foarte bun cadrul.

JULIE.

Dar e total patetic. Nu?

AUGUST.

Nu știu. Dar e și ceva ieșit din comun, aici. Ce-ar fi să faci mai departe, doar putem să facem și o a doua versiune.

JULIE.

OK. Poți continua de aici? După “să nu cad în ea”?

AUGUST.

Da, așteaptă... OK

JULIE.

Eu zic OK

AUGUST.

OK.

JULIE.

OK...Eu sunt astăzi aici, fiindcă vreau să recuperez chestia asta. Astăzi am să sar de aici. Asta înseamnă că de fapt sunt moartă deja. (*Ea încearcă să-și ascundă râsul.*) În clipa asta, în care vă spun vouă asta, eu sunt moartă. (*Râde.*) E nașpa rău gândul ăsta, puteți să mă credeți. (*Râde tot mai mult .*) Dar asta o știți deja. Fiindcă altfel, video-ul ăsta... deci... Rahat, acum am pierdut șirul.

AUGUST.

Atunci îl opresc, da?

JULIE.

Nu! De ce?

AUGUST.

Păi ziceam că, cu râsul...

JULIE.

Poate că tocmai asta a fost ca lumea! Cumva consolator, poate. Poate că tocmai astea sunt așa momentele bune.

AUGUST.

Da' a fost poate un pic dement, nu?

JULIE.

Dement?

AUGUST.

Un pic.

JULIE.

Nu-i nimic. Trage mai departe de aici.

AUGUST.

Dar atunci poate că trebuie să mai râzi puțin acum, pentru continuitate.

JULIE.

Care continuitate?

AUGUST.

Continuarea.

JULIE.

Dar ăsta este un cadru!

AUGUST.

Da, dar după cadrul ăsta vine continuarea. Deci, merge mai departe de acolo de unde ne-am întrerupt.

JULIE.

Nu. Puțin mai departe merge mai departe. De aia nu mai râd acum. N-ai voie să mă întrerupi. OK.? Numai eu am voie să întrerup. OK.?

AUGUST.

OK.

JULIE.

OK...

AUGUST.

Merge.

JULIE.

După aia nu mai vine nimic.

JULIE.

După aia nu mai vine nimic. După aia e gata. După început nu mai vine nimic.

JULIE.

Mă auzi?

JULIE.

Oprește obiectul.

AUGUST.

Ce mai e? Tocmai era super momentul. Tăcerea asta. Ar trebui să faci mai multe pauze, alea dau super.

(Oprește aparatul.)

JULIE.

Nu vine “Merge”. După “OK”. Nu vine “Merge”. După “OK” vin eu.

AUGUST.

Am spus eu ceva?

JULIE.

Da. Ai spus “Merge”. Dar asta vede toată lumea, că merge, altfel nu te-ar auzi pe tine cum spui “Merge”.

AUGUST.

Nu fii și tu așa de pedantă.

JULIE.

Eu nu mă omor aici în fiecare zi, fir-ar să fie. Și vreau să iasă bine.

AUGUST.

OK.

JULIE.

OK.

(Aparatul merge.)

JULIE.

Întrerupem scurt pentru o reclamă. Shop till you drop, motherfuckers! Da, și iată-ne din nou live pe fază, să vedeți cum doi oameni tineri nevinovați din clasa de mijloc, de origine europeană, se aruncă, din propria lor voință, afară din viața care le-a fost încredințată... OK. Vino, dă-i drumul... OK.

AUGUST.

Ce-i?

JULIE.

Am spus OK Deci, aparatul ar trebui să meargă.

AUGUST.

Păi ăla merge de mult.

JULIE.

Ăla merge de mult. Deci... Nu aș vrea să pară ca și când eu nu aș ști ce fac. Știu asta foarte bine. Și mai am și pe cineva aici de față care poate să confirme. Tipul ăla din spatele camerei video, ăla e August și el e prietenul meu cel mai bun. Îl iubesc. Tare de tot. Ia arată-te puțin.

(August își pune scurt camera în dreptul feței și rânjește.)

JULIE.

Da. Rune, el e August. Precis că tu gândești acum “un looser tipic”. Dar este un mare succes să poți să fii looser. Gândește-te o dată la asta. E un mare succes să poți să fii unul. Iar

August este un super-looser. Nu râde. Și eu îl iubesc pentru asta. Nu aș vrea să i se întâmple ceva rău. De aceea o să sărim împreună. O să ne ținem de mână și nu o să ne dăm drumul, până nu ajungem jos.

AUGUST.

Stai puțin...

(Camera se oprește.)

JULIE.

Ce?

AUGUST.

Știu și eu. N-ar fi mai bine să nu ne amestecăm prea tare unul pe celălalt?

JULIE.

Cum?

AUGUST.

Păi da. Știu și eu. Rune ăsta, eu nu-l cunosc și nu știu dacă vreau să-i las vreun mesaj. Că eu aș fi un loser și așa mai departe. Știu și eu.

JULIE.

Asta-i doar așa o chestie între mine și el. Dar puteam să facem casete separate.

AUGUST.

Da, dar asta e totuna. Vreau să spun, eu de fapt nu am nimic de-a face cu asta, că tu te omori, deci, din punctul de vedere al conținutului...

JULIE.

Mai întâi aş vrea să termin de spus chestia asta aici.

AUGUST.

Bine. Dar pe urmă mai faci o versiune fără mine, OK?

JULIE.

Dacă vrei tu. Deci. OK. Unde eram?

AUGUST.

N-o să ne dăm drumul până nu suntem jos.

JULIE.

Da. Da, tocmai. Ce tot vorbeşti aici? Cum adică, “o versiune fără tine”? Nu există nici o versiune fără tine. Dă-i drumul, să continuăm. Deci. OK...

(Camera porneşte.)

JULIE.

Da. Ăsta a fost dintotdeauna visul meu, trebuie să ştiţi. Dintotdeauna am vrut să mor cu cei pe care-i iubesc. Simultan. Ca să nu trebuiască să trăiesc asta, să-l văd pe unul cum se duce. Deci întotdeauna n-am putut decât să-mi închipui cum mor împreună cu voi toţi. La un picnic. Toţi împreună. “Familie ucisă de un meteorit. Craterul e de mărimea unui stadion de fotbal.” Că unul dintre noi moare înaintea celorlalţi, asta n-am putut niciodată să mi-o închipui. Da. Acum v-o mai iau o dată înainte. Îmi pare rău. Lucrurile stau în felul următor. Atunci, papa, atunci când tu m-ai ținut de picioare, a fost un sentiment plăcut. Întotdeauna am primit de la voi un sentiment plăcut atunci când am avut nevoie de el. Aţi fost nişte părinţi atât de buni, cum nici nu există. Fiindcă de fapt voi m-aţi ținut tot timpul de picioare, voi, prietenii mei şi colegii mei... Puteam să mă uit în toate prăpăstiile din lume şi nu aveam nevoie să-mi fie frică. Fiindcă eraţi voi aici. Şi, şi pentru asta vă mulţumesc, fiindcă am avut o viaţă minunată... datorită vouă, la toţi. Am văzut tot, am băgat în mine lumea întreagă. Şi am primit tot ce există. Am primit tot ce-am vrut, întotdeauna am primit tot. Nu a existat nimic intangibil.

Am fost peste tot iar restul l-am văzut în filme, am fost în Țara de Foc, la indigeni și am văzut soarele răsărind, am mâncat Big Macs și am făcut cumpărături la Prada și invers, am fost iubită, am fost dorită, știu să navighez, și să joc golf, am fost un as în informatică, am conceput jocuri pe calculator, am făcut bani, am făcut tot ce poate să facă plăcere, am un tatuaj, aici... Am încercat toate drogurile posibile din lume fără să mă distrug și m-am distrat cu băieții, am petrecut o noapte cu Brad Pitt, asta nu mi-a făcut o plăcere deosebită, dar a fost interesant, din perspectivă sociologică, asta a fost atunci, când m-ai lăsat să zbor singură la New York, Rune, băiatul era în același avion, îmi pare rău. Cu tine am avut marea mea dragoste, Rune, și încă te mai iubesc. Chiar dacă tu ai devenit un câștigător.

Ai grijă de tine. Da, fiecăruia timpul lui. Pe scurt: Voi mi-ați servit lumea, am avut de toate și am scuipat totul afară, de îndată ce mi se afla pe limbă. Fiindcă un lucru nu poate niciodată să contrabalanseze greutatea celui care urmează. Viața mea... așadar trecutul meu se compune în principal dintr-un viitor din care n-a ieșit nimic. Foarte multă vreme nu am înțeles principalul lucru... Foarte multă vreme nu am înțeles că nu exista decât un singur drum, ca să ai totul: să nu ceri nimic. Nu există decât un singur mod de a avea totul: să nu ceri nimic. Și eu cred... eu cred că acum nici nu-mi mai e foame. Am avut, și nu mai am poftă de nimic. Nu vreau nimic, așa cum niciodată nu mi s-a mai întâmplat să nu vreau nimic. Nu știu dacă înțelegeți asta. În orice caz, nici unul dintre voi nu poate să-mi dea nimic, nimeni nu poate să-mi dea asta, în afară de mine. Da, un lucru mai vreau, vreau o

moarte frumoasă. Și am vrut să vă spun tuturor la revedere, și să vă țin strâns de tot și să vă consolez și să vă spun că totul o să fie bine... fiindcă eu totuși vă... fiindcă eu totuși vă... fiindcă eu... fiindcă... Închide aici.

(Camera se oprește.)

JULIE.

De fapt, sunt o idioată totală, acum îmi cade fisa.

AUGUST.

De ce?

JULIE.

Vorbesc aici numai despre mine...

AUGUST.

Păi da... dar e și ultima oară.

JULIE.

Și mai sunt și stupidă pe deasupra. Nu se poate așa. Nu pot să fac așa ceva. Mai pune o dată o casetă nouă.

(August introduce o nouă casetă.)

AUGUST.

Mie mi se pare în regulă. N-a fost rău de loc. În orice caz, eu te înțeleg mult mai bine acum. Că vrei să te omori și toate celelalte. Înțeleg. Pe bune.

JULIE.

N-am spus decât prostii cât cuprinde. Că am avut deja tot ce se poate și-așa. Că lumea întreagă m-a ținut de picioare numai ca să mă uit eu în abisuri. Numai debilități. Propagandă.

AUGUST.

Da. Dar în general.

JULIE.

Încă o dată.

(August o filmează pe Julie.)

JULIE.

Salut, oameni buni. Iată-mă încă o dată... Da. Nu ca să vă fac cine știe ce reproșuri, aici. Așa ceva nu face decât cineva care se mai agață de viață. N-am vrut decât să vă spun salutare. Da, și nu vă faceți nici un fel de probleme pentru asta fiindcă, dacă mi-aș fi dat seama mai de mult că am la fel de multe slăbiciuni și greșeli ca și voi, m-aș fi omorât pe loc. Da? Dacă privim lucrurile așa, atunci a durat totuși mult de tot. Da. Deci...

AUGUST.

Am închis.

JULIE.

Am terminat.

AUGUST.

Da. N-am știut că e atât de scurt.

JULIE.

A fost de căcat. Treci tu.

(August îi dă camera lui Julie.)

AUGUST.

Păi stai puțin, nu știu dacă pot s-o rezolv așa de repede.

JULIE.

Eu sunt pregătită.

AUGUST.

Atunci dă-i drumul.

(Camera merge.)

AUGUST.

Salut, dragii mei. Iată-mă încă o dată... Eu... Deci... Eu am vrut întotdeauna să fiu o parte din ceva, din viață, dintr-o poveste, dar în același timp... Căcat. Scuzați. Da. De când reușesc eu să-mi aduc aminte, nu există nici un lucru care să fi vrut să pornească de la mine, da? Nu am simțit niciodată nevoia să fi fost eu cauza la ceva pe lumea asta. Poate că există vreun cuvânt oarecare, pe care mi-ar fi plăcut să-l spun, dar pe moment nu-mi dau seama care. Ba da. Laș. Eu sunt un laș. Presupun. Singurul meu curaj, până astăzi, a constatat în faptul că nu m-am sinucis. Am trăit tot timpul cu teama că nefericirea mă va lua prin surprindere. Asta mi-a cam otrăvit zilele. Da. De aceea vin eu astăzi în întâmpinarea destinului meu și mă arunc de aici în jos, în nefericire, înainte să mă lovească ea pe mine. Da. Deci... nu vă faceți probleme, da, e poate un noroc, nefericirea. Ah, da, și să nu uitați să dați de mâncare la peștișor. Da. Salut.

(Camera se oprește.)

JULIE.

Ai un peștișor?

AUGUST.

Da. De fapt, am vrut să-l iau cu mine. Da' pe urmă m-am gândit la avion... și pe urmă, e un pește de apă sărată.

JULIE.

Păi asta, de jos, este apă sărată.

AUGUST.

Pe bune?

JULIE.

E un fiord.

AUGUST.

Da. Căcat atunci. Sper că or să-l hrănească ei. Ia dă-mi să văd, vreau să văd cum arată. Trebuie să-ți închipui că tu ești părinții tăi și te uiți la asta.

(August ia camera și derulează. Vedem și auzim încă o dată cele înregistrate. Cei doi privesc fascinați micuțul monitor de control al camerei video.)

JULIE.

...atunci m-aș fi omorât pe loc. Da? Dacă privim lucrurile așa, atunci a durat totuși mult de tot. Da. Deci. Și salutare...

AUGUST.

Salut, dragii mei. Iată-mă încă o dată... Eu... Deci... Eu am vrut întotdeauna să fiu o parte din ceva, din viață, dintr-o poveste, dar...

(August închide.)

AUGUST.

Într-un fel, nu e deloc. Sună cumva a superfăcătură. Nu pot să fac asta. Vreau să zic, nu trăiesc o viață întreagă numai ca să zic o minciună ca asta. Chiar nu se poate una ca asta, să las aici așa ceva în urma mea. O făcătură ca asta.

JULIE.

Trebuie să ne mai uităm o dată la tot. Stau aici ca hipnotizată.

AUGUST.

Zic numai... știu și eu.

JULIE.

Păi da. Asta pe deasupra. Dar eu mai și arăt cum arăt.

AUGUST.

Asta-i normal.

JULIE.

Cum?

AUGUST.

Păi da, așa imediat după ce te-ai sculat.

JULIE.

E pur și simplu prea depresiv. Arăt cumva așa ca o sectantă din aia. Vreau să evit chestia asta. Ca ăia să creadă pe urmă că nu eram în toate mințile sau așa. Ia spune, asta cu lașitatea e doar de garagață?

AUGUST.

Păi da...

JULIE.

De ce povestești chestii de-astea?

AUGUST.

Ca să-i consolez pe ăia. M-am gândit că dacă se omoară

un laș, asta are așa ceva consolator.

JULIE.

De ce nu vrei să le spui și lor adevărul? În loc să bagi o făcătură ca asta? Vreau să spun, asta era acum momentul cel mai bun pentru asta. În afară de asta, nu aș vrea să fi sărit în gol cu un laș.

AUGUST.

Da. Da. A fost de căcat.

(Camera merge. Julie se dă supercasual.)

JULIE.

Salut, oameni buni. Eu una m-am săturat. Voi n-aveți cum să-nțelegeți asta, așa că n-am să mai trăncănesc degeaba aici. Salut.

(Camera se oprește.)

AUGUST.

A fost haios acum. Așa, scurt.

JULIE.

Încă o dată.

(Camera merge.)

JULIE.

Bună, mamă, tată, la tine am să ajung mai încolo...

JULIE.

Nu. Ăsta nu e un început. Așteaptă, așteaptă. Las-o să

meargă. Dragă mamă, dragă tată. Eu sunt aici, cu August. August e noul meu prieten. Ne iubim.

JULIE.

Fuck. Pe bune. Fuck. Nu reușesc și pace. Vino, trage-te tu.

(Julie preia camera.)

AUGUST.

Da, așteaptă. Deci. OK. Salut. Îmi pare rău, că v-am făcut una ca asta. Dar să știți că de fapt nici nu m-am gândit la voi în toată povestea asta. În acest moment, care are să vină imediat, voi erați total indiferenți. Ăsta e adevărul...

AUGUST.

De unde știu eu, că în momentul care o să vină acum ăia îmi sunt chiar indiferenți? Așteaptă, încă o dată... OK.?

AUGUST.

Salut. Habar n-aveți voi cum e să fii eu. Vă zic eu, e de căcat. Nu reușesc nici măcar să încropesc două vorbe de adio, aici. M-apucă disperarea, și de-aia mă duc acum... Salut.

(Camera se oprește.)

JULIE.

Dar nu-i pe bune, asta.

AUGUST.

Măcar e adevărat cel puțin. Știu și eu. Stai așa, mi-a venit.

JULIE.

OK.

AUGUST.

Dragă mamă, dragă tată, dragă frate și dragă restul lumii.
Una peste alta... judecând la rece, e imposibil să nu-ți pierzi
mințile. Pe curând...

(Camera se oprește.)

JULIE.

Știu și eu... Poate că ar trebui să așezăm camera aici pur
și simplu, să ne așezăm aici în față, să spunem repede ceva și pe
urmă ne ducem.

AUGUST.

Da.

*(Julie pune camera jos și dă pe înregistrare. Se postează amândoi în
față și se țin de mână.)*

JULIE.

Vă iubesc.

AUGUST.

Și eu.

(Se duc, ținându-se de mână, spre prăpastie. Cu puțin înainte de margine):

JULIE.

E patetic.

AUGUST.

Da, într-un fel.

JULIE.

În afară de asta mai sunt și toate chestiile trase până acum.

AUGUST.

Da.

(August oprește din nou camera.)

AUGUST.

Poate-ar da bine puțină muzică?

JULIE.

Muzică?

AUGUST.

Nu știu, pentru atmosferă. Ca fond sonor?

JULIE.

Așteaptă, am ceva la mine. Asta m-a consolată întotdeauna când eram tristă.

(Julie aduce din nou casetofonul din cort.)

JULIE.

Chestia e că nu am avut deloc totul. Asta-i chestia. Nu mai știu nici eu. Într-un fel, nu mai cred un cuvânt din ce zic. Aurora boreală, azi-noapte. Nu mai văzusem niciodată o auroră boreală. Căcat. Vreau să zic, dacă am fi sărit, am fi ratat-o total, lumina aia cretină. Absolut nimic n-am văzut. Uite. Așteaptă. Uite. Numărul șase. Ești gata?

AUGUST.

Da.

JULIE.

OK. Las-o să curgă.

(Camera merge. Julie pune un CD și-l lasă să meargă ("Egg radio" de Bill Frisell). Vrea să spună ceva, se uită lung în cameră, până la urmă plânge și-atât. Cântecul se aude în continuare. Julie oprește casetofonul.)

JULIE.

Îmi pare rău.

AUGUST.

Mai vrei o dată?

JULIE.

Nu. Cred că sunt incapabilă. Nu se poate să fie așa de greu să-ți iei adio.

AUGUST.

Lasă-mă să mai încerc și eu o dată.

(Îi dă Juliei camera.)

AUGUST.

OK.?

(Julie aprobă din cap. August, gânditor):

AUGUST.

Dacă moartea este un lucru îngrozitor, așa cum poate că și este, cum se face că, după o vreme, îl considerăm fericit pe fiecare dintre prietenii noștri care a încetat să mai trăiască?

AUGUST.

Viața este pentru mine o problemă pe care trebuie s-o rezolv în fiecare dimineață din nou. Dacă ar fi să-mi urmeze instinctele cele mai profunde, atunci, de dimineața și până seara, n-aș face decât să strig după ajutor.

AUGUST.

Toate contradicțiile mele vin din faptul că e imposibil să iubești viața mai mult decât o iubesc eu, și să ai în același timp sentimentul ăsta că ești tot timpul respins și părăsit.

AUGUST.

De ani de zile trăiesc cu mine și sunt nefericit. Dar astăzi, astăzi sunt fericit. Poate că adevărata fericire stă numai în conștiința faptului că nu mai ai nevoie de tine însuși.

(Camera se oprește. Julie e entuziasmată.)

JULIE.

Amin. A fost genial!

AUGUST.

Căcat.

JULIE.

Ești un poet. De unde scoți așa ceva?

(August scoate la iveală o carte din cort.)

JULIE.

A sunat atât de original. Am fost absolut emoționată.

AUGUST.

Nu-nu-nu. Am furat-o.

JULIE.

Da-i tot aia, nu?

AUGUST.

Știu și eu.

JULIE.

Asta putem s-o lăsăm așa cum e.

AUGUST.

Vrei să spui că a fost bine?

JULIE.

Da. Nu?

AUGUST.

Nu. A fost furăciune, nu se pune. Vreau să spun ceva propriu.

JULIE.

OK. Dar trebuie să fii ca adineaori, la fel de gânditor. Iese super.

AUGUST.

Trebuie să fiu într-un fel anume?

JULIE.

Da. A fost extraordinar de credibil, crede-mă.

AUGUST.

Vrei să spui că trebuie să fac vreo făcătură?

JULIE.

Așa se pare.

AUGUST.

Ca să fie credibil?

JULIE.

Așa se pare, văzut de aici.

AUGUST.

Pe bune?

JULIE.

Dacă-ți zic.

AUGUST.

Trebuie să fac o făcătură?

JULIE.

Dacă adineaori a fost făcătură, da, atunci da.

AUGUST.

A fost făcătură. Făcătură totală.

JULIE.

Părea însă adevărat.

AUGUST.

Bine, dar, dacă asta... A fost făcătură!

JULIE.

Ei, și? E clar că făcătura nu trebuie întotdeauna să fie făcătură. Făcătura poate fi total adevărată, uneori.

AUGUST.

O făcătură poate să fie adevărată?

JULIE.

Da. Făcătură e doar atunci când nu e nimic. Atunci e făcătură.

AUGUST.

Asta zici tu.

JULIE.

Asta zic eu.

AUGUST.

Făcătură e doar atunci când nu e nimic.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Bine, dar nimic e nimic de tot.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Atunci nimicul e făcătură.

JULIE.

Da.

AUGUST.

Atunci, toată treaba asta, aici, e pe bune? Așa, deodată?

JULIE.

Așa se pare. (*râde*)

AUGUST.

Faci glume.

JULIE.

Nu. Acum tocmai că nu. Acum tocmai, că nu. (*râde*)

AUGUST.

Toată treaba asta aici e pe bune?

JULIE.

Tremuri.

AUGUST.

Da. Mi-e frică.

JULIE.

Păi din ce cauză?

AUGUST.

Din cauza viitorului.

JULIE.

Care viitor?

AUGUST.

Al meu. Nu știu. Până acum, viitorul meu nu m-a făcut niciodată să-mi fie frică, fiindcă știam că pot să mă omor oricând. Înțelegeți? Dar acum...

JULIE.

Dar acum?

AUGUST.

Deodată nu mai sunt așa de sigur... că mai pot să mă omor. Înțelegeți?

JULIE.

Dă-i drumul.

AUGUST.

OK.

(Camera merge.)

AUGUST.

Salut, oameni bune. Astăzi eu sunt aici în Norvegia. V-am

spus că mă duc să locuiesc la Mats în week-end. Dar a fost o minciună. Nu m-ați fi lăsat să plec. Așa că v-am tras o minciună. Julie aici mi-a plătit avionul. Da. Și chiar a meritat. Vreau să spun, acum o să sărim amândoi de aici, în jos... Vreau să spun, pentru asta ne aflăm acuma aici. Ca să ne ducem. Dar și în rest a meritat din plin, fiindcă timpul ăsta scurt, aici, a fost chiar ca lumea. Vreau să spun că m-am simțit aici extraordinar de viu, pe bune. Deci, pentru prima oară, poate. Ieri noapte am văzut o auroră boreală. Am filmat-o. Puteți să o vedeți și voi. A fost o lumină minunată de frumoasă, uriașă. A acoperit aproape tot cerul. Și m-am gândit și la voi, de ce nu puteți și voi să vedeți lumina asta, acasă, fiindcă e atât de mare. Chestia e că pe video arată mult mai mică, și mai întunecată. Arată cumva așa ca printr-un fel de ceață. Trebuie să fi văzut asta pe viu. Nu pot decât să v-o recomand. Nici Julie, aici, nu mai văzuse așa ceva. Stăteam aici ca nebunii. Da. Ar trebui s-o vedeți și voi o dată. Dar se pare că e foarte rară, zice Julie. Da. Da și... Julie e un prieten. Julie. Deci eu sunt... de fapt... da. Deci eu am vrut de fapt... Eu am vrut de fapt să vă spun de ce fac ceea ce am să fac imediat, dar... sincer vorbind, în clipa asta nu mai știu. Habar n-am. Îmi pare rău.

(Camera se oprește.)

AUGUST.

Știi tu?

JULIE.

Nu.

AUGUST.

Păi atunci...

JULIE.

Da.

AUGUST.

Așteaptă puțin.

(August strânge toate casetele într-o geantă și se duce cu ele la prăpastie. Julie stă lângă el. Se privesc. August aruncă geanta în prăpastie. Amândoi se uită după ea.)

JULIE.

A rămas agățată.

AUGUST.

S-ar putea întâmpla că tocmai ne-a lovit o fericire de pe urma căreia n-o să putem să ne revenim prea curând.

JULIE.

Vreau să dispar de-aici.

AUGUST.

Și eu.

(Ies amândoi.)

SFÂRȘIT

